

ELIX

ยอดขายมากกว่า 1,000,000 เล่มทั่วโลก

ชุด ราชบุรินทร์

QuickSilver

ควิกซิลเวอร์

CALLIE HART

วลิช ๓๒๔

ELIX
Ignite Your Soul

ՀԱՏՄԱՍՄՏ

ควิกซีลเวอร์

ອລີ໌ຊ ແປລ

三IX

สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตด้วยฝันร้ายของตน
เพื่อให้คนอื่นได้มีฝัน

คำนำสำนักพิมพ์

"อย่าแตะต้องดาบ อย่าบิดกุญแจ อย่าเปิดประตู" คำเตือนที่ไม่มีใคร
เข้าใจความหมาย...จนกระทั่งสายเกินไป

ในโลกทะเลทรายที่โหดร้ายและแห้งแล้ง ผู้ไร้อำนาจล้วนต้องดิ้นรนเพื่อ
ความอยู่รอด รวมถึง **แฮริส เฟน** หญิงสาวนักลี้ภัยกระเป่า ผู้เชี่ยวชาญการขโมยน้ำ
จากแหล่งสำรองของ **ราชินีผู้ไม่รู้ตาย** มาตั้งแต่จำความได้ แต่เมื่อเธอเผชิญหน้า
กับความตาย พลันต้องห้ามในการเล่นแร่แปรธาตุกลับคืนขึ้น

ประตูที่ไม่ควรเปิด กลับถูกเปิด แฮริสจึงกลายเป็นมนุษย์คนแรกในรอบ
พันปีที่ย่างเท้าเข้าสู่โอเอซิส ดินแดนหิมะต้องคำสาป และกลายเป็นศัตรูในสายตา
ของ**ชาวเฟ** ผู้กำลังทำสงครามกลางฤดูหนาว ท่ามกลางอำนาจ การทรยศ และ
หิมะสีเลือด เธอถูกผูกพันธนาคารไว้กับ **คิงฟิซเซอร์** นักบรหนุ่มผู้สง่างามและ
อันตราย ผู้ที่พร้อมจะใช้พลังของเธอเพื่อปกป้องประชาชน ไม่ว่าจะต้องแลกด้วย
สิ่งใดก็ตาม...แม้แต่ตัวเธอเอง

ควิกซิลเวอร์ คือนวนิยายโรแมนตาซีสุดร้อนแรงที่โลกรอคอย จากปลาย
ปากกาของ คาลลี ฮาร์ด นักเขียนเบสต์เซลเลอร์จาก *THE NEW YORK TIMES*
และ *USA TODAY* ได้รับเสียงชื่นชมจากนักอ่านทั่วโลก ทั้งเข้มข้น ลุ่มลึก และ
เร้าร้อนอย่างเหนือชั้น

สำหรับผู้อ่านที่หลงใหลในแนว enemies to lovers, dark fantasy, alchemy
& court intrigue, elemental magic และโลกแฟนตาซีที่ทั้งสวยงามและอันตราย
นวนิยายเล่มนี้จะทำให้คุณหลงรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น สำนักพิมพ์อีลิคซ์เชื่อว่า
ควิกซิลเวอร์จะพาคุณดำดิ่งสู่โลกที่มีดห่มน เย้ายวน และเต็มไปด้วยเสน่ห์อัน
ร้ายกาจ

เตรียมหัวใจให้พร้อม...เราเตือนคุณแล้ว!

จากใจผู้แปล

หนังสือแนวหนึ่งที่ผู้แปลชอบอ่านเสมอคือแฟนตาซี เพราะโลกแฟนตาซีคือโลกที่เต็มไปด้วยสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดไว้ด้วยกรอบความจริงอย่างที่รับรู้อยู่ทุกวัน การอ่านหนังสือแฟนตาซีนั้นไม่ต่างจากการหลีกหนีจากความจริงตามสามัญไปสำรวจโลกใหม่ที่ความจริงเปิดกว้างออกให้สิ่งมหัศจรรย์ดำรงอยู่ได้

ยิ่งเป็นดินแดนแห่งชาวเฟ กูต มังกร สิ่งมีชีวิตแปลกใหม่นานาชนิด และเวทมนตร์ด้วยแล้ว ยิ่งฟังดูเป็นโลกที่น่าสนุกตื่นเต้นไม่น้อย

ทว่าดินแดนชาวเฟใน **ควิกซิลเวอร์** เล่มนี้ไม่ได้มีแต่ด้านที่สวยงาม แต่กลับมีอันตรายซุ่มซ่อนอยู่ทุกที่ และถ้าไม่ระวังก็อาจเผชิญความตายที่ร้ายล้อมอยู่รอบด้าน

แคริสที่กำลังเผชิญความตายได้รับการช่วยเหลือและพาไปยังโลกอันแสนมหัศจรรย์ของชาวเฟ เธอพันเงื่อมมือของคนที่ยพยายามจะฆ่าเธอและรอดชีวิตมาได้ แต่กลับหนีเสือปะจระเข้มาเจอสถานการณ์ที่ไม่ได้ดีไปกว่ากันเสียเท่าไร

แคริสต้องทำข้อตกลงด้วยเลือดเพื่อพยายามเอาชีวิตรอดในโลกใหม่อันโหดร้ายนี้ และเพื่อช่วยเหลือคนสำคัญของเธอ เธอได้ค้นพบความสามารถพิเศษของเธอไปในขณะเดียวกัน รวมถึงความลับที่จะพลิกชะตาชีวิตของตัวเธอและโลกทั้งหลายในจักรวาลไปตลอดกาล แต่ทุกอย่างล้วนมีราคาที่ต้องจ่าย ไม่ว่าเธอจะพร้อมหรือไม่ก็ตาม

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์อีลิคซ์และผู้เกี่ยวข้องทุกคนที่มีส่วนทำให้หนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์มาอยู่ในมือผู้อ่าน ขอขอบคุณนักอ่านที่เลือกหยิบหนังสือเล่มนี้ และหวังว่าเราจะได้ร่วมเดินทางกันอีกในเล่มต่อไป

น.

คค.

คจ.

ค.

ฟากฟ้าอาวัน

เบธเรธรี

ป่าวิกเตอร์

พระราชวังฤดูหนาว

อีเวเลีย

ดาร์ลิส

เกาะมริร์บอสส์

เวสต์ทาวน์

ออบนาแพร์ริส

ฮาร์ริส

อาบมอนเทรอก

ซานาสรอก

รอยแยก

แดนเผ่า
บัลคิดเดอร์

กิลาริเย

เทือกเขาแซลโลว์

แม่น้ำ
ดาร์

กิลลัธราย

บัลลาร์ด

อัมซาร์

โล

ลิลเซีย

อย่าได้ลืม

ปีศาจเคริณเพื่อองผู้ที่สุด
ในที่มืด

จดจำทั้งหมด
ที่เจ้าอ่านนี้ไว้

เตรียมตัวให้พร้อม
สำหรับสงคราม!!

ปู

"ไม่เห็นจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงกันขนาดนี้เลยก็ได้"

เป็นที่รู้กันทั่วเมืองซิลวาเรนว่าการโกหกทหารผู้คุ้มกันหมายถึงความตาย ข้ารู้จากประสบการณ์ตรงอันเจ็บปวดอย่างที่ชาวซิลวาเรนอื่นๆ ส่วนใหญ่ไม่รู้ จนถึงวันนี้ก็เกือบหนึ่งปีมาแล้ว ข้ามองดูทหารสวมเกราะสีทองบุบบุ๋บป้ายหนึ่งของราชินีคว้านไส้เพื่อนบ้านข้าที่โกหกเรื่องอายุตัวเอง และที่เลวร้ายกว่ามาก ก่อนหน้านั้น ข้ายืนเจียบบั้นบนถนนตอนคอของแม่ถูกเชือดเป็นแผลกว้าง เลือดชาวบ้านอื่นๆ พุ่งเป็นสายลงบนผืนทรายที่ถูกแสงแดดแผดเผาจนแห้งผาก

บัดนี้ขณะที่ทหารผู้คุ้มกันรูปหล่อกำรอบคอข้า เกราะสลักวดลายงดงาม บนมือเขาสะท้อนแสงแรงกล้าของดวงตะวันแผดเหนือศีรษะราวกระจกสีทอง ปาฏิหาริย์แท้ที่ปากข้าไม่ได้ปริเปิดเหมือนผลไม้สุกงอมแล้วเผยความลับออกไป นิ้วปลายโลหะของเขาจิกหลอดลมข้าลึกลงอีก "ชื่อ อายุ หอ คายมาซะ พลเมืองชั้นต่ำไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในดุมล้อ" เขาคำรามขู่ว่า

เช่นเดียวกับเมืองส่วนใหญ่ ซิลวาเรน ผืนธงอันยิ่งใหญ่เปล่งประกายแห่ง

ตอนเหนือ สร้างขึ้นให้มีรูปร่างเหมือนล้อ รอบเขตด้านนอกของตัวเมืองเป็นซี่ล้อ หรือกำแพงที่ออกแบบมาเพื่อกักให้ผู้คนอยู่ในหอ ตั้งสูงตระหง่านห้าสิบเมตร เหนือย่านเพิงพักอาศัยและท่อระบายน้ำเอ่อล้น

ทหารผู้คุ้มกันเขย่าวัวอย่างหมดความอดทน "ตอบมาเร็วๆ แม่สาว ไม่อย่างนั้นข้าจะให้ส่งเจ้าออกประตูที่ห้าตรงไปลงนรก"

ข้าคลำเกราะมือของเขาเปะปาย ไม่แข็งแรงพอจะดึงกำมือนั้นให้หลุด ออกไปได้ แล้วข้าก็ยิ้มเยาะ กลอกตาขึ้นไปยังท้องฟ้าสีเทาโพลน "ข้าจะตอบ บ้าอะไร...ได้อย่างไรเล่า...ถ้าข้า...หายใจ...ไม่ออก"

ดวงตาสีเข้มของทหารผู้คุ้มกันลุกวาวด้วยความเดือดดาล เขามีแต่ทวิ แรงกดหลอกลมซ้ำอีก "เจ้ารู้บ้างไหมว่าคุกพระราชวังนี้ร้อนขนาดไหนในช่วง ลงทณฑ์ เจ้าหัวขโมย ไม่มีน้ำ ไม่มีอากาศบริสุทธิ์ กลิ่นซากศพเน่าคั่งรุนแรง พอจะให้เพศฆาตกรสูงสุดอาเจียนได้ เจ้าจะตายภายในสามชั่วโมง จำคำข้าไว้เลย"

คำว่าคุกพระราชวังชวนให้คิดหนัก ข้าเคยถูกจับเพราะขโมยของมาแล้ว ครั้งหนึ่งและถูกส่งไปที่นั่นเป็นเวลาทั้งสี่ปีแปดนาทีก่อนที่แปดนาทีกี่มากพอแล้ว ในช่วงลงทณฑ์ ตอนที่ดวงอาทิตย์บดบังกับมินอยู่ใกล้กันที่สุดและอากาศยามบ่าย ไหวระริกด้วยความร้อน การติดอยู่ต่ำกว่าพื้นดินในสถานที่เลวทรามซึ่งเรียกกันว่า คุกใต้พระราชวังของราชินีผู้เป็นอมตะไม่ใช่เรื่องสนุก และอีกอย่าง ข้าจำเป็นต้อง อยู่เหนือพื้นดินอย่างยิ่ง ถ้าข้ากลับไปโรงหลอมไม้ทันก่อนพลบค่ำ ข้อตกลงที่ เจรจาต่อรองอยู่หลายชั่วโมงเมื่อคืนก็เป็นอันสูญเปล่า ไม่มีข้อตกลงก็แปลว่าไม่มี น้ำ ไม่มีน้ำก็หมายความว่าคนที่ข้าหวังใจจะทุกข์ทรมาน

แม้จะอดอดขัดใจมากแค่ไหนข้าก็ต้องยอม "ลิสซา ฟอสซิก ยี่สิบสี่ โสด" ข้าขยิบตาให้เขา และเจ้าสารเลวบิบบแรงขึ้น ผมสีเข้มและตาสีฟ้าพบได้ไม่บ่อยใน นครสีเงิน เขาจะจำข้าได้ อายุที่ข้าบอกไปเป็นอายุจริง เช่นเดียวกับสถานภาพ นำสมเพชของข้า แต่ชื่อที่บอกนั้นไม่ใช่ชื่อจริง ชื่อจริงของข้านะหรือ ไม่มีทางที่ ข้าจะยอมบอกง่ายๆ โดยไม่สู้ เจ้าสารเลวนี่อีร่าดแน่ถ้ารู้ว่าเขามีแคริส เพนผู้นั้น

อยู่ในกำมือ

"หอล่ะ" ทหารผู้คุ้มกันสั่ง

ทวยเทพผู้ทรงชีพ ช่วงนี้จริง เขาจะต้องนึกเสียใจที่ถาม "หอสาม"

"หอส่า —" ทหารผู้คุ้มกันผลักข้างลงพื้นทรายร้อนระอุ และอนุญาตให้เข้า
แผดเผาคอตอนเช้าเมื่อสุดมันเข้าไป ข้าสู่ดลมหายใจครั้งต่อมาผ่านแขนเสื้อ
แต่กรองทรายด้วยวิธีนั้นก็ทำอะไรได้ไม่มาก ทรายสองสามเกล็ดแทรกผ่านเนื้อผ้า
ไปได้เสมอ ทหารผู้คุ้มกันผงะถอย "ผู้อาศัยในหอสามถูกกักโรค บทลงโทษที่
ออกจากหอคือ...คือ..."

ไม่มีบทลงโทษสำหรับการออกจากหอสาม ไม่เคยมีใครทำมาก่อน เหล่า
คนโชคร้ายที่ต้องหาเข้ากินค่ำในตรอกโสโครกและซอยเหม็นๆ แถวบ้านข้าปกติแล้ว
ตายก่อนได้คิดว่าจะหนีด้วยซ้ำ

ทหารผู้คุ้มกันยื่นคำหวัช ความโกรธแปรเปลี่ยนไปเป็นบางอย่างใกล้เคียง
ความกลัว เมื่อนั้นเองข้าจึงสังเกตเห็นถุงกันโรคระบาดใบเล็กห้อยอยู่ที่เข็มขัด
ของเขาและตระหนักว่าเขาเป็นผู้ศรัทธา เช่นเดียวกับอีกหลายพันคนในซิลวาเรน
เขาเซเลดด้วยความตื่นตระหนก ยกเท้าขึ้นและกระแทกสั้นรองเท้าลงตรงสี่ข้างข้า
ข้าเจ็บจนหายใจไม่ออกเมื่อเขาเงื้อเท้าขึ้นจะกระแทกอีกครั้ง นี่มันต่างจากตอน
โดนซ้อมครั้งแรกมาก ข้าทนถูกซ้อมได้เก่งพอๆ กับนักดัมดุนที่ถูกกดขี่ทั้งหลาย
แต่ข้าไม่มีเวลาจะมาเอาใจสาวกผู้คลั่งไคล้ของมาราบายนี้ ข้ามีที่ที่ต้องไป และ
เวลากำลังจะหมด

ข้าเอี้ยวตัวรวดเร็วแล้วพุ่งไปข้างหน้า คว้าได้เข้าทหารผู้คุ้มกัน หนึ่งในไม่กี่จุด
ที่เขาไม่มีเกราะสีทองหนาหนักป้องกัน น้ำตาอุ่นๆ ไหลเร็วรี่ ดูน่าเชื่อถือ ข้าแสดง
ได้สมบทบาท แต่ก็อีกนั่นละ ข้าฝึกมาเยอะ "ขอรับรอง พี่ชาย! อย่าส่งข้าไปที่นั่น
เลยนะ ข้าจะตายถ้าโดนท่านส่งไป ครอบครัวข้าเป็นโรคปอดติดเชื้อ" ข้าโอ
ประกอบ เสียงแคนไอแหบแห้งฟังไม่เหมือนเสียงไอชลกๆ ปนเสมหะของ
คนใกล้ตายเลยสักนิด แต่ทหารผู้คุ้มกันน่าจะไม่เคยเห็นใครที่ปอดติดเชื้อมาก่อน

ด้วยซ้ำ เขาจึงมองลงมาตรงที่มือซ้ายกุมรอบผ้ากางเกงของเขา แล้วอ้าปากกว้างด้วยความสะพรึงกลัว

วินาทีต่อมา ปลายดาบของเขาก็แทงทะลุเสื้อเข้า ตรงระหว่างทรวงอกพอดี ใส่เข้าหน้าอกอีกเพียงเล็กน้อยที่ด้ามอาวุธ แล้วเขาก็จะเป็นแค่หัวขโมยอีกคนที่เลือดออกจนตายบนท้องถนนของซิลวาเรน ข้าคิดว่าเขาจะทำ แต่แล้วเขาก็เห็นเขาประมวลสถานการณ์และตระหนักว่าตัวเองต้องทำอะไรต่อถ้าฆ่าเขา คนตายถูกทิ้งให้เน่าเปื่อยบนถนนของหออื่นๆ แต่อะไรๆ ไม่เหมือนกันบนทางเดินปกคลุมด้วยใบไม้มีต้นไม้เรียงรายของดุมล้อย ชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งแห่งซิลวาเรนอาจกันทรายที่ลมร้อนหอบมาจากทิศตะวันตกไม่ได้ แต่พวกเขาจะไม่ทนหนูปาหะโรคระบาดติดเชื้อร้ายนอนเน่าสลายอย่างหยาบช้าบนถนนของพวกเขา ถ้าทหารผู้คุ้มกันนายนี้ฆ่าเขา เขาจะต้องกำจัดศพเขาทันที และดูจากสีหน้าแล้ว งานอันตรายนั่นเป็นงานที่เขาไม่อยากทำ ถ้าฆ่ามาจากหอสาม เขาก็ค้นตรายกว่าโจรลักขโมยธรรมดาที่พบเห็นได้ทุกเมื่อเชิ้อวัน ไม่เลย ข้าเป็นโรคติดต่อ

ทหารผู้คุ้มกันดึงเกราะและถุงมือออกจากมือ — ข้างที่เกือบบีบคอเขาตาย — แล้วทิ้งลงบนทราย โลหะขัดเงาส่งเสียงครางหึ่งต่อเนื่องเมื่อกระทบพื้น เสียงนั้นลั่นก้องในหูข้า และเช่นนั้นเอง แผนการทั้งหมดที่วางไว้ก็มลายกลายเป็นควัน ข้าเคยถูกจับได้ว่าขโมยเศษเหล็กบูดเปื่อยจากแผงในตลาด ข้าชังน้ำหนักระเมินสถานการณ์และพิจารณาว่าคุ้มค่าน่าเสี่ยง รู้ว่าข้าจะได้กำไรอย่างงามจากโลหะก้อนเล็กนั้น แต่นั่นะหรือ โลหะเลอค่านามากขนาดนี้ ถูกโยนลงพื้นราวกับไม่มีความหมายใด สิ่งนี้ข้าไม่อาจต้านทาน

ข้ายับยั้งด้วยความเร็วที่ทหารผู้คุ้มกันไม่คาดคิด เหยียดร่างไปข้างหน้าด้วยท่วงท่าลื่นไหลฉับพลันและคว้าเกราะมือ พุ่งเป้าไปที่โลหะชิ้นใหญ่กว่า ถุงมือนั้นงามน่าตะลึง ทำขึ้นอย่างเชี่ยวชาญโดยนายช่างตัวจริง ห่วงกลมเล็กจิ๋วสีทองคล้องกันเป็นเกราะโซ่ที่ขึ้นชื่อว่าใบมีดหรือเวทมนตร์ไม่อาจทะลุผ่านได้ แต่น้ำหนักของเกราะมือ ปริมาณทองคำที่ประกอบขึ้นเป็นชิ้นส่วนเกราะ นึกภาพ

ไม่ออกเลยว่ข้าจะมวันได้ถือทองคำมกมายขนาดนั้นอีกไหม

"หยุดนะ!" ทหารผู้คุ้มกันพุ่งตัวมาทางข้าแต่สายเกินไป ข้าคว่ำเกราะมือมาแล้ว ข้าสอดมือเข้าไปแล้วและติดมันบนข้อมือตัวเอง ข้ากำลังวิ่งเต็มฝีเท้าไปยังกำแพงดุมล้อเร็วเท่าที่ข้าจะพาไปได้ "หยุดผู้หญิงนั่น!" เสียงทหารผู้คุ้มกันแผดสะท้อนไปทั่วลานหิน คำสั่งของเขาดังสนั่นกึกก้องแต่ไม่มีใครทำตาม ผู่งชนที่มามุงดูตอนเขาจับตัวข้าได้ช่วงแรกแตกกระเจิงราวเด็กหวาดกลัวทันทีที่ข้าเอ่ยคำว่า "หอสสาม"

ทหารเกณฑ์ต้องผ่านการฝึกแสนหฤโหดก่อนจะได้เข้าเป็นทหารผู้คุ้มกันของราชินีมาตรา ผู้ได้รับเลือกสำหรับแผนฝึกทรหดนานสิบแปดเดือนจะถูกจับกตน้ำเกือบตายครั้งแล้วครั้งเล่าและถูกซ้อมอย่างหนักด้วยทุกระบบศิลปะการต่อสู้ที่มีอยู่ในห้องสมุดฝุ่นเชรอะของเมือง กว่าที่จะฝึกจบ คนพวกนี้ก็ทันทนความเจ็บปวดได้ในระดับแสนสาหัสและใช้อาวุธได้เชี่ยวชาญจนถึงขั้นไม่มีทางสู้แพ้ พวกเขาคือเครื่องจักร ในค่ายทหาร บนพื้นลานฝึก ข้าคงด้านทหารผู้คุ้มกันที่ฝึกจบเต็มขั้นได้ไม่ถึงสี่วันที่ ความหยิ่งทะนงของราชินีมาตราเรียกร้องให้ทหารผู้คุ้มกันของนางเก่งที่สุดของที่สุด แต่ความหยิ่งทะนงของมาราก็เป็นสิ่งที่โหยและไม่รู้จักอ้อมจักพอ ทหารของนางไม่เพียงต้องเก่งที่สุดเท่านั้น พวกเขาต้องดูดีที่สุดในด้วย และเกราะทหารผู้คุ้มกันก็ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ใช่แล้ว บนพื้นลานฝึกเจ้าสารเลวที่จับได้ว่าข้ากำลังขโมยเหล็กจะเอาชนะข้าได้โดยพลัน แต่เราไม่ได้อยู่บนพื้นลานฝึก เราอยู่ข้างนอกในดุมล้อ และตอนนี้เป็นยามลงทัณฑ์ และเจ้าสารเลวน่าเวทนานี้ก็ถูกรัดรีงแน่นหนาราวไก่อบในชุดเกราะราชพิธีทั้งหมดนั้น

เขาริ่งไม่ได้ โลหะทั้งหมดถ่วงเขา

เขาริ่งเหยาะๆ ยังไม่ได้ด้วยซ้ำ

เขาไม่มีทางจะป็นอะไรได้แน่นอน

ข้ามุ่งไปยังกำแพงฝั่งตะวันออก ตัวตึกเขาเร็วเท่าที่ร่างกายบอดร้าวยะยอม ข้ากระโจนขึ้นไปในอากาศ กระแทกหินทรายที่ใกล้พังถล่มเข้าอย่างแรง

ออกซิเจนพุ่งออกจากปอดเสียงหวีดหวิวเพราะแรงปะทะ

"ไอย์ ไอย์ ไอย์" รู้สึกเหมือนโดนเอลรอยเอาค้อนที่โรงหลอมเหวี่ยงทุบช่องท้อง ข้าไม่กล้านึกถึงรอยฟกช้ำที่จะตื่นมาเจอตอนเช้า -- ถ้าเกิดว่าข้าได้ตื่นจริงๆนะ ไม่มีเวลาจะนึก ข้าสอดนิ้วเข้าไปในช่องแคบๆ ระหว่างก้อนหินทรายแกร่ง กัดฟัน แล้วดึงตัวเองขึ้นไป เท้าข้าตะกายหาที่เกาะ พบแล้ว แต่มือข้า...

ไ้เกราะมือเวร

ออกแบบได้*ห่วยบรม*

ทองกระทบกันดังแก๊ง เสียงโลหะดังกังวานเป็นเพลงของไซเรนเมื่อข้ากระแทกมันกับกำแพง พยายามเกาะอะไรสักอย่างเพื่อช่วยเหี่ยวตัวขึ้นไป นิ้วข้าเพริยวคล่องแคล่ว เกิดมาเพื่อสะเดาะกลอน ปลดสลักหน้าต่าง ขี้ผมหนาๆ ของเฮย์เดน แต่แค่นี้ก็ยังไม่พอกำมือไม่ได้ และข้างอไม่ได้

บ้าชะมัด

ถ้าอยากรอดก็ไม่มีทางอื่น ข้าต้องทิ้งเกราะมือ แต่ความคิดนี้ช่างเหลวไหล เกราะมือหนักอย่างน้อยสี่ปอนด์ โลหะหนักสี่*ปอนด์* ข้าทิ้งมันไปเสียเฉยๆ ไม่ได้ เกราะมือนี้เป็นมากกว่าแค่เกราะชิ้นหนึ่งที่ขโมยมา นี่คือการฝึกซ้อมของน้องชายข้า อาหารนานสามปี ตัวสำหรับออกจากซิลวาเรน ลงใต้ ไปยังที่ที่ลมลงทัณฑ์ซึ่งพัดกระหน่ำไถเนินแห่งผากเย็นกว่าในนครสีเงินนี้เยี่ยงบองศา เราจะมีเงินเหลือพอซื้อบ้านได้ถ้าอยากซื้อ ไม่ต้องหรรษา แค่อะไรสักอย่างที่กันสภาพอากาศได้อะไรสักอย่างที่ข้าจะทิ้งเฮย์เดนไว้ได้เมื่อ (ไม่ใช่ถ้า) ทหารผู้คุ้มกันตามมาเจอข้าในที่สุด

ไม่ ถ้าทิ้งเกราะมือนี้ข้าก็ต้องเสียบางสิ่งที่มีค่ามากกว่าชีวิต ข้าจะสูญเสียความหวัง และข้าจะไม่ยอมสละสิ่งนั้น ข้าขอдингแขนตัวเองหลุดจากข้อต่อไหล่ เสียยังดีกว่า

ข้าจึงลงมือ

"อย่าเหลวไหลน่า แม่สาว!" ทหารผู้คุ้มกันแผดเสียง "เจ้าจะตกลงมาก่อน ปืนไปได้ครึ่งทางด้วยซ้ำ!"

ถ้าทหารผู้คุ้มกันกลับไปค่ายโดยไม่มีเกราะมือก็จะได้รับผลตามมา ข้าไม่รู้ หรือกว่าผลนั้นคืออะไร แต่ต้องไม่สวยแน่ๆ ถึงพวกนั้นจะตัดมือเจ้าสารเลวแล้ว ผังเขาในทรายลิกถึงคอให้อบท่ามกลางความร้อนของยามลงทัณฑ์ข้าก็ไม่สน ข้าจะกลับบ้าน

ความเจ็บปวดลามจากปลายนิ้วขึ้นไปตามแขนเหมือนเส้นเปลวไฟ ลูกโซติช่วงในไหล่ขณะข้าดึงตัวขึ้น เท้าเตะ โผนขึ้นบนกำแพง ข้าเล็งหินส่วนที่ดูเก่าทรม แต่มั่นคง หรือมันคงเท่าที่จะหวังได้ ถ้าให้เวลามากพอ สายลมจะกัดกินทุกสิ่งในเมืองนี้ และสายลมก็ขับพันบดเคี้ยวซิลวาเรนมาหลายพันปีแล้ว หินทรายนี้ หลอกตา โครงสร้างและกำแพงของเมืองดูจะอยู่ในสภาพสมบูรณ์แต่ความจริงไม่ได้ใกล้เคียงเลย เป็นที่รู้กันว่าเตะแรงๆ ที่เดียวก็พังอาคารทั้งหลายมาแล้วในอดีต ไม่ใช่ข้าตัวหนักมากมายอะไร แต่เรื่องนั้นก็ไม่ใช่ประเด็น ข้ากำลังเสี่ยงชีวิตและแขนขาด้วยการกระแทกตัวเองเข้ากับหิน

ท้องไส้ข้าเสียวูบตอนลอยไปในอากาศ...แล้วขมวดเกร็งแน่นราวกำปั้นเมื่อร่างกระทบกำแพง อะดรีนาลินเฝืออาบเลือดข้าเมื่อปาฏิหาริย์สามอย่างเกิดขึ้นร่วมกัน

อย่างแรก กำแพงไม่พัง

อย่างที่สอง ข้าคว่ำที่ยึดเกาะได้อย่างยอดเยี่ยมด้วยมือซ้าย

อย่างที่สาม ไหล่ข้าไม่หลุดจากข้อต่อ

ที่วางเท้า ที่วางเท้า ที่วางเท้า—

เวอร์แล้ว!

หัวใจข้าขึ้นมาจากในคอเมื่อพื้นรองเท้าข้างซ้ายไถลหลุดบนกำแพง ทำให้ตัวข้าเหวี่ยงไกลไปมา

เบื้องล่าง เสียงคล้ายผู้หญิงอุทานเบาๆ ดังฝ่าความเจียบ แสดงว่าข้า

ยังพอมีผู้ชมเหลืออยู่

ข้าไม่ได้มองลงไป

ครูหนึ่งกว่าข้าจะทรงตัวได้นิ่งและต้องสบตากับอีกชุดใหญ่กว่าจะรู้สึกปลอดภัย
พอให้หายใจได้อีก

"แม่สาว! เดี่ยวก็ตายหรอก!" ทหารผู้คุ้มกันตะโกน

"อาจจะ แต่ถ้าเกิดว่าไม่ตายล่ะ" ข้าตะโกนสวนกลับ

"เจ้าก็จะเสียเวลาอยู่ดี! ไม่มีนักค้าของโจรคนไหนในเมืองนี้โง่พอจะซื้อเกราะ
ที่ขโมยมาหรอก"

"แหม ไม่เอาหน้า ข้าว่าข้าพอจะรู้จักอยู่สักคนสองคนนะ!"

ข้าไม่รู้จัก ไม่ว่าอะไรจะยากลำบากขนาดไหน ไม่ว่าครอบครัวจะอดอยาก
ล้มตายสักกี่ครอบครัว ก็ไม่มีชาวซิลวาเรนคนไหนกล้าค้าขายสิ่งอันตรายอย่าง
เกราะมือที่ข้าสวมไว้บนปลายแขนนี้หรอก แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญ ข้าไม่ได้จะ
พยายามขายมัน

"ข้าจะไม่ไล่ตามจับเจ้าอีก ข้ารับปาก ทั้งเกราะมือซะ แล้วข้าจะปล่อย
เจ้าไป!"

ข้าหัวเราะลั่นออกมา ไหนใครๆ พูดกันว่าพวกทหารผู้คุ้มกันไม่มีอารมณ์ขัน
นายนี้เป็นนักแสดงตลกชัดๆ

โดดอีกที เจ็บปลาบท่วมท้นอีกครั้ง ข้าคำนวณแนววิถีที่สุดความสามารถ
ดูให้แน่ใจว่าแต่ละครั้งเล็งหินส่วนที่ผู้กร่อนน้อยที่สุด จนเมื่ออยู่สูงเหนือท้องถนน
ของดูล้อมมากพอ ข้าก็ยอมให้ตัวเองได้ใช้เวลารวบรวมสติครั้งหนึ่ง ถ้าสลบเกราะมือ
ไปสวมมืออีกข้าง ข้าจะทำหล่นไหม ที่สำคัญกว่านั้นคือ ข้าจะเกาะกำแพงไว้ด้วย
แขนข้างที่อ่อนแรงกว่าได้ไหมระหว่างสลบ มีตัวแปรมากเกินไปกว่าจะคำนวณได้
และเวลาไม่มากพอ

"เจ้าคิดจะข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งอย่างไร้ เด็กน้อย"

เด็กน้อยรี ฮ่า! เจ้าสารเลวนี้บังอาจนึก ตอนนี้เสียงตะโกนของเขาเบาลง

แล้ว ข้าอยู่สูงหาลิบฟุต ไกลพอจะเห็นยอดกำแพง ไกลจากถนนพอให้เหวี่ยง
เย็นเยียบผุดขึ้นบนหลังคอเมื่อข้ามมองลงไป

ที่ทหารผู้คุ้มกันพูดมาก็มีประเด็น ไต่ลงกำแพงจะเสี่ยงอันตรายพอๆ กับ
ขาขึ้น แต่ลูกไล่ของราชินีผู้ไม่รู้ตายข้างล่างนั้นเกิดมาในครอบครัวชั้นดี เขาโตมา
ในดุมล้อ พ่อแม่ไม่ได้ลงกลอนประตูตอนกลางคืน ชายผู้นั้นไม่เคยแม้แต่จะคิด
ลองปีนกำแพงที่ปกป้องเขาจากชนชั้นต่ำติดเชื้อจอมกตัญญูที่อีกฝั่งหนึ่ง ข้าวิ่ง
ไต่บนยอดกำแพงเหล่านี้มาครึ่งชีวิต เล็ดลอดจากหอหนึ่งไปยังอีกหอหนึ่ง หาทาง
ลอบเข้าไปในที่ที่ข้าไม่มีสิทธิ์ไป

เรื่องนี้ข้าเก่ง

ยิ่งไปกว่านั้นอีก เรื่องนี้สนุก

ข้าปีนไปจนถึงยอดกำแพงภายในไม่ถึงสองนาทีก เพราะมือจ้วงเข้าไปใน
เนินทรายเล็กที่ถูกพัดมากองอยู่ตามยอดกำแพง ขณะข้าดึงตัวข้ามขอบไป อนุภาค
ควอดซ์ในทรายเริ่มสั่นไหว กระดอนขึ้นในอากาศเหนือหินทรายหนึ่งมิลลิเมตร
เมื่อทองคำมีชีวิตขึ้น

ข้าตัวแข็งค้าง ลมหายใจติดขัดอยู่ในปอด ไม่ทันตั้งตัวกับภาพแปลกพิกล
นั้น

ไม่ ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ตอนนี้...

เกราะมือกระซิบพลางสั่นรัวเร็วขณะข้าขึ้นนั่งคร่อมกำแพง อนุภาคควอดซ์
ลอยขึ้น ขึ้น ขึ้น

นางเห็นเรา

นางรู้สึกถึงเรา

นางเห็นเรา

นางรู้สึกถึงเรา

นาง --

ข้าตะปบมืออีกข้างลงบนเกราะมือ แล้วขึ้นส่วนเกราะที่ถูกขโมยมาอีกหนึ่งไป

ละอองควอดซ์เปล่งประกายวาววับกลับลงสู่พื้นทราย

"ข้าจะหาเจ้าเจอ แม่สาว! ข้าสาบาน! ทั้งเกราะมือนั้นซะหรือไม่ก็เป็นศัตรูกันชั่วชีวิต!"

ในที่สุด นั่นอย่างไรเล่า ความตื่นตระหนกเล็กน้อยเจืออยู่ในคำอ้อนวอนของทหารผู้คุ้มกัน เขาตระหนักถึงความจริงของสถานการณ์นี้แล้ว ข้าจะไม่ตกลงไปตาย อีกทั้งข้าจะไม่บังเอิญทำเกราะหล่น เกราะที่เขาโยนลงพื้นด้วยความรังเกียจทันทีที่รู้ตัวว่าได้แตะต้องหนูโรคระบาด

ข้าหลุดลอดผ่านนิ้วมือเปื้อนเปลา่ของเขามาได้ และเขาก็ไม่มีทางทำอะไรนอกเหนือไปจากร้องตะโกนคำขูขึ้นใส่ผิบนท้องฟ้า เพราะว่าข้าจากไปแล้ว เจ้าโง่ข้างล่างนั้นคงไม่ใช่ทหารนายแรกของมาดราที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับข้า แต่ข้าจะไม่ไปเสียเวลาคิดถึงเขากอีก ข้าสนใจเรื่องสิ่งเหลือเชื่อทั้งหลายที่จะหล่อขึ้นได้จากเกราะมือน่าประทับใจของเขามากกว่า

แต่ก่อนอื่นข้าจะหลอมสิ่งเจิดจรัสนี้เป็นซี่แร่

2

ช่างทำแก้ว

"ไม่ ไม่ได้ขาด ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ในเตาหลอมของข้า"

เอลรอยถลึงตามองราวกับข้าเป็นงูพิษสีหัว และเขาไม่รู้ว่าหัวไหนจะโจมตีเขาก่อน ข้าทำชายชราผู้นี้ไม่โหมมาแล้วเป็นล้านครั้ง ด้วยล้านวิธีต่างๆ กัน แต่สายตาไม่เห็นด้วยนี่เป็นสิ่งใหม่ สีหน้าเขาทั้งผิดหวังและหวาดกลัวพอๆ กัน และชั่ววูบสั้นๆ ข้านึกตั้งคำถามกับการตัดสินใจของตัวเองที่นำทองมายังโรงงานนี้

ก็แล้วข้าจะนำไปที่ไหนได้อีกเล่า ห้องเก็บของเหนือโรงเหล้าที่ข้ากับเฮย์เดนพำนักรออยู่หกสัปดาห์มานี้เต็มไปด้วยแมลงสาบสิงสู่และกลิ่นเหม็นยิ่งกว่ารูแบตเจอร์ทราย เราพบทางเข้าเดอะมิราจผ่านทางช่องหักพังบนหลังคาหินชนวนแตกร้าว เราคลานเข้าไปเงียบๆ เพื่อนอนท่ามกลางลึนโง่ๆ ที่ถูกลืมนานแล้ว กับผ้าใบมอดกินผืนหนักรหลายพับ และยังมีใครพบเราจนถึงตอนนี้ แต่ข้ากับน้องชายไมโง่ ไม่ซาก็เร็วเราจะถูกพบ และเจ้าของโรงเหล้าจะขับไล่เราออกจากพื้นที่ใต้หลังคาของเขาด้วยปลายดาบ จะไม่มีเวลาเก็บข้าวของ เราไม่มีทรัพย์สินอันอะไรนอกจากเสื้อผ้าติดตัว ซ่อนเกราะมือไว้ที่นั่นก็โง่แล้ว โรงงานของเอลรอยคือ

สถานที่เดียวที่ข้ามน้ำมาได้ ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็จำเป็นต้องใช้เดาหลอม ข้าไม่มีทางเลือก ถ้าไม่หลอมโลหะนี้แล้วทำให้มันกลายเป็นอะไรสักอย่าง (โดยเร็วมากมาก ๆ) เพราะมือก็เป็นภาระถ่วงคอที่สุดท้ายแล้วจะทำให้ข้าถูกรุกรานและฆ่า

"ที่ข้าต้องบอกจาร์ริส เวตว่าเจ้าไม่อยู่เมื่อชั่วโมงก่อนก็แย่พออยู่แล้ว เขาโกรธจัดเลยละ บอกว่าเจ้าผิดข้อตกลงการค้าอะไรสักอย่างกับเขา แต่แล้วเจ้าก็โผล่มาพร้อมสิ่งนั้น เจ้าคิดบ้าอะไรของเจ้าอยู่" ความสิ้นหวังที่เจือในน้ำเสียงเอลรอยทำให้ข้าเสียใจที่เอามันให้เขาดู "ทำไมเจ้าถึงไปหยิบมันมาตั้งแต่แรก อสรพิษของมาราจะมากันหาที่นี้ด้วยวิธีละเอียด เมื่อพวกนั้นพบเจ้าก็จะเขียนจนวนหนึ่งหลุดจากกระดูกในจัตุรัสให้ทุกคนเห็น เฮย์เดนจะอยู่ข้างเจ้าตรงนั้นด้วยแล้วข้าละ ข้าละ ต่อให้เชื่อว่าข้าไม่เกี่ยวข้องกับอะไรด้วย พวกนั้นก็จะต้องมีข้อหาที่แม้แต่ยอมให้สิ่งนั้นอยู่ได้หลังคาบ้าน ไม่มีมือแล้วข้าจะหาकिनอย่างไร เจ้าเด็กโง่โง่"

ธุรกิจของเอลรอยคือแก้ว เมื่อมีทรายอยู่ล้นเหลือที่ปลายนิ้ว เขาก็บากันทำงานทั้งชีวิตเพื่อจะได้เป็นช่างแก้วและช่างกระจกผู้เก่งกาจที่สุดในซิลวาเรนทั้งหมด ทว่ามีแต่ผู้อาศัยอยู่ในดุมล้อเท่านั้นที่ร่ำรวยพอจะซื้อหากระจกได้ ส่วนผู้คนในหอสามก็เสาะหาของอื่นที่สามารถหลอมขึ้นจากเดา ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เอลรอยเคยทำอาวุธติดกฎหมายสำหรับแก๊งกบฏที่ต่อสู้เพื่อโค่นล้มมารา ดาบขอบขรุขระทำจากเศษเหล็ก แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นมิด ใบมีดสั้นกว่าและใช้เหล็กกล้าน้อยกว่า ต่อให้เหล็กดิบคุณภาพต่ำที่สุดก็ยังลับขอบให้แหลมคมพอจะส่งใครไปพบพระเจ้าผู้สร้างได้ แต่เมื่อหลายปีผ่านไป ชีวิตในฐานะกบฏแฝงตัวก็ชักจะอยู่ยาก

อาหารสดไม่อาจหาได้ ตามท้องถนน เด็ก ๆ ขวนจิกลูกตากันแย่งเศษขนมปังเหม็นหืน หนทางเดียวที่จะรอดชีวิตในหอสามตอนนี้คือด้วยการแลกเปลี่ยนและค้าขาย...หรือด้วยการกระซิบบอกความลับเกี่ยวกับเพื่อนบ้านในสุทธานรผู้คุ้มกันสำหรับผู้อยู่อาศัยในหอสาม ถ้าไม่ตายไปแล้วหรือกำลังจะตาย ก็ต้องรู้จักหัวโหลและคนใกล้ตายมักยอมพูดแทบทุกอย่างเพื่อชมความปวดในท้องอันว่างเปล่า

หลังหนีออกไปหลายครั้งเกินจะนับ เอลรอยก็ประกาศว่าเขาจะไม่ตีมีดเล่มเล็กบางอันร้ายกาจอีก และบอกข้าว่าไม่ยินดีให้ข้ามาตีมีดในไฟที่โรงหลอมของเขาเช่นกัน เราจะเป็นช่างทำแก้วและไม่เป็นอะไรมากไปกว่านั้น

"ข้าตะลึงงัน ตะลึงงันไปเลย ข้าแค่...ข้าทำความเข้าใจไม่ได้ด้วยซ้ำ --" ชายชราส่ายศีรษะอย่างไม่อยากเชื่อ "ข้าไม่รู้จักเริ่ม คิดยังงี้ด้วยซ้ำว่าเจ้านึกอะไรของเจ้า เจ้ารู้บ้างไหมว่าตัวเองนำหายนะแบบไหนมาสู่พวกเรา"

ตอนที่ข้ายังเด็ก เอลรอยเป็นชายร่างยักษ์ เป็นตำนานกระตังในหมู่อาชญากรอันตรายที่สุดที่คุมหอสامอยู่ เขาร่างสูงกว่าคนส่วนใหญ่ ตัวหนักล้ามน้ำหนักหลังดั่งเขม็งภายใต้เสื้อหนังหุ้ม เขาถือพลั้งอันเกินด้านทาน เป็นเสาหินที่แกะสลักจากขุนเขา ไม่อาจเคลื่อนย้ายได้ ไม่อาจทำลายได้ เพิ่งไม่นานมานี้เองที่ข้าเริ่มเข้าใจว่าเขารักแม่ข้า หลังจากแม่ตายไปแล้ว ที่ละน้อย ที่ละส่วน ข้าเฝ้ามองเขาโรยราลง ค่อย ๆ สูญเสียตัวตนไป กลายมาเป็นเงามืด ข้าแทบจำชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าไม่ได้

มือหยาบกร้านของเขาสั่นขณะชี้โลหะขัดเงาแปลงประกายวาบราวบาปบนโต๊ะระหว่างเรา "ที่เจ้าต้องทำคือเอามันไปคืน แชรลิต"

ข้าหัวเราะออกมาหิหนึ่ง "เทพผู้ถูกลืมกับลมระย้าทั้งสี่รู้ว่าข้าจะไม่ทำหลังจากทุกอย่างที่ข้าเหนื่อยยากเพื่อให้ได้มันมา คอข้าเกือบหัก --"

"ข้าจะหักคอเจ้าถ้าไอ้มันไม่ออกไปจากที่นี่ภายในสิบห้านาที"

"ท่านคิดว่าข้าจะแค่เดินไปที่ป้อมทหารแล้วส่งมันคืน --"

"อย่าพูดเหลวไหลสิ ทวยเทพ *ทัวไม* เจ้าถึงต้องเหลวไหลขนาดนี้ละ ไต่กำแพงอีกทีแล้วโยนมันกลับเข้าไปในดุมล้อทันทีที่ดวงตะวันแผดคล้อยลง เจ้าพวกสารเลวมาแต่เกิดนั้นสักคนจะเจอมันแล้วเอากลับไปคืนทหารผู้คุ้มกันโดยไม่คิดซ้ำสอง พวกนั้นจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งเรานั้นมีค่าแค่ไหน"

ข้ากัดฟัน งอแขนกดดอก พยายามไม่แยแสว่าชีโครงปูดโปนขนาดไหนใต้เนื้อผ้าของเสื้อ ผิวหนังข้าคันยับไปด้วยเหงื่อ ข้ากำลังสูญเสียความชื้นที่

ไม่ควรจะเสีย ข้าซ่อนบันสวนน้ำไว้ในผนังห้องใต้หลังคาที่เดอะมิราจ ไม่อาจเสี่ยงให้ใครสักคนพยายามปล้นมันไปจากข้าได้ตอนที่ข้ากำลังล้างกระเปาะ และโรงงานนี้ก็ร้อนราวนรก เช่นปกติ

ข้านับไม่ถูกว่าตัวเองหมดสติข้างเครื่องสูบลมที่นี้มากี่ครั้งแล้ว ข้าไม่รู้ว่าเอลรอยรอดมาได้อย่างไร ช่วงหนึ่ง ข้าพิจารณาคำสั่งของชายผู้นี้ด้วยความเคารพตามที่เขาสมควรได้รับ แต่แล้วข้าก็เคลิ้มฝันถึงสายลมเย็นจากทางใต้ว่าจะรู้สึกอย่างไร และน้ำหนักชวนเพ้อของท้องที่อึด และเตียงขนนกจะแสนสุขสบายขนาดไหน และอนาคตสำหรับเฮย์เดนจะหน้าตาเป็นอย่างไร แล้วความรักที่ข้ามีต่อชายผู้เคยรักแม้ข้าก็ลดลงจนไม่สลักสำคัญ "ข้าทำอย่างที่ท่านขอไม่ได้"

"แฮร์ริส!"

"ข้าทำไม่ได้ ข้าแค่ทำไม่ได้ ท่านก็รู้ว่าเราไม่อาจอยู่อย่างนี้ต่อไป --"

"ข้ารู้ว่าการพยายามมีชีวิตรอดที่นี้ก็ยิ่งดีกว่าเลือดออกจนตายบนทรายระยำนั่น! เจ้าต้องการแบบนั้นรี ตายบนถนนต่อหน้าต่อตาเฮย์เดน ให้ร่างเน่าเปื่อยในท่อเหมือนอย่างแม่เจ้า همینหึงและถูกอีกาจิกกินรี"

"ใช่! ใช่เลย ข้าต้องการอย่างนั้นละ!" ข้าทุบกำปั้นลงบนโต๊ะ เกราะมือกระดอนขึ้น สายรุ้งลดหลั่นกระโจนขึ้นตามผนัง "ใช่แล้ว ข้าอยากตายและทำลายชีวิตเฮย์เดน ชีวิตท่าน ข้าอยากทำตัวน่าละอายให้คนอื่นเห็น ข้าอยากให้ทุกคนในหอรู้จักข้าในฐานะลูกมือฝึกหัดของช่างทำแก้วที่โง่พอจะขโมยของจากทหารผู้คุ้มกันของมาดราแล้วถูกฆ่า นั่นเลยที่ข้าต้องการ!"

ข้าไม่เคยพูดกับเอลรอยแบบนี้มาก่อน ไม่เคยเลย แต่ชายผู้นี้ประสบความสำเร็จมาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยน้ำมือทหารผู้คุ้มกันของเมือง ผู้คนที่เขารักถูกลากลงจากเตียงแล้วประหารชีวิตโดยไม่มีการไต่สวน น้องชายของเขาเองตายก่อนข้าเกิดพอดี อดตายในช่วงปีที่ยากลำบากเป็นพิเศษเพราะมาดราไม่ยอมแบ่งอาหารใดจากดุมล้อไปให้ส่วนอื่นของเมือง พลศกนิกรร่ำรวยที่สุดของราชินียังคงจัดงานเลี้ยงหรูหรากันต่อไป กินอาหารแปลกถิ่นนำเข้าที่คัดสรรมาจากทุ่เลย

เฮแลนด์ไปอีก ตีมีวโนและวิสกีหายากราคาแพงจนเต็มคราบ และตลอดเวลานั้น ผู้คนแห่งซิลวาเรนต่างอดอยากตามท้องถนนหรือไม่กี่ท้องร่วงจนตาย เอลรอยเป็นประจักษ์พยานต่อทั้งหมดนี้ กระทั่งตอนนี้เขาเองก็เพียงเอาชีวิตรอดเป็นสัปดาห์ไป พวกทหารผู้คุ้มกันคอยมาทูปประตูบ้านเขา ตรวจดูให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้กำลังทำอาวุธ หรือไม่ว่าพวกนั้นก็มาถึงประตูเปิด ไล่ล่าผู้ใช้เวทมนตร์ในตำนานที่ไม่มีอยู่จริงด้วยซ้ำ และเขาปล่อยให้ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น นั่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลย

เขายอมแพ้แล้ว และไม่มีสักส่วนเดียวในตัวข้าที่ยอมรับได้

ควัดกหนามีสีเทาแซมของเอลรอยขมวดเข้าหากัน สายตาขุ่นมัวลง เขากำลังจะเริ่มร่ายยาวอีกครั้งเรื่องให้อยู่ห่างๆ จากพวกทหารผู้คุ้มกัน เลี่ยงการดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเอง บอกว่าการโกงความตายที่นั่นคือปาฏิหาริย์ประจำวันที่เขาชอบคุณพระผู้สร้างแต่ละคืนก่อนจะหมดสติไปบนเปลบัตซบ แต่เขาเห็นไฟคุกรุ่นข้างในตัวข้า พร้อมจะเผาไหม้เกินควบคุม และครั้งนี้เขาจะงัก

"เจ้าก็รู้ว่าข้าเคยสู้ ข้าทำมาแล้ว ข้าสู้แบบเดียวกับที่เจ้าอยากสู้ตอนนี้ ข้าให้ทุกอย่างที่ข้ามี เสียสละของที่ข้ารักจนชิ้นสุดท้าย แต่เมื่อนี้คือสัตรีร้ายที่เขมือบความทุกข์ยาก ความเจ็บปวด และความตายเป็นอาหาร และมันจะไม่มวันอิม ต่อให้โยนตัวเองลงคอมันจนไม่มีใครเหลือสักคน เราก็คงไม่ทำให้เกิดอะไรแตกต่างแม้แต่นิดเดียว แชริส ผู้คนจะทุกข์ทน ผู้คนจะตาย มาตราปกครองเมืองนี้มาเป็นพันปีแล้ว นางจะอยู่ต่อไปเหมือนที่เคยอยู่เสมอมา และสัตรีร้ายนั้นก็ยิ่งกินและเรียกร้องมากขึ้น วัฏจักรจะดำเนินต่อไปตลอดกาลจนกว่าทราญจะกลืนกินสถานที่ต้องสาปนี้และไม่มีพวกเราเหลือนอกจากผีและฝุ่น แล้วอย่างไรต่อ"

"แล้วก็จะมีคนที่ยูเพื่อสิ่งที่ดีกว่ากับคนที่ยอมแพ้แล้วปล่อยให้ตัวเองโดนกระทำ" ข้าวดาว ข้าคว่าเกราะมือ ตั้งใจจะออกจากโรงงาน แต่เอลรอยยังมีความไวหลงเหลืออยู่บ้าง เขาคว่าแขนข้า รังไว้เพื่อมองตาข้า เขาอ้อนวอน

ว่า "ถ้าเกิดพวกนั้นตามรอยเจ้าจนเจอและรู้ว่าเจ้าทำอะไรได้บ้างละ ที่เจ้าส่งผลต่อโลหะแบบนี้ --"

"นั่นมันกลกระจอกน่า เอลรอย ก็แค่นั้น ไม่ได้มีความหมายอะไรทั้งสิ้น" แม้แต่ขณะที่พูด ข้าก็รู้ว่าข้าโกหก มันมีความหมายอะไรบางอย่าง บางครั้งข้าวของสั้นรอบตัวข้า ข้าวของที่ทำจากเหล็ก ดิบก หรือทอง ครั้งหนึ่งข้าขยับกริชเล่มหนึ่งของเอลรอยได้โดยไม่สัมผัสมัน ทำให้มันหมุนไปรอบๆ บนโต๊ะอาหารของแม่ โดยทรงตัวอยู่บนด้าม แต่แล้วทำไมละ ข้าสับสนตาฉุนเฉียวของเขา "ถ้าพวกนั้นตามข้าจนเจอก็จะฆ่าข้าด้วยเหตุผลอื่นต่าง ๆ นานาก่อนจะฆ่าข้าเพราะเรื่องนั้น"

เขาทำเสียงขุ่น "ข้าไม่ได้ขอเพื่อเจ้า ข้าไม่ได้ขอเพื่อตัวข้าเช่นกัน ข้ากำลังขอเพื่อเฮย์เดน เขายังไม่เหมือนเรา เด็กคนนั้นยังหัวเราะอยู่ ข้าแค่อยากให้เขาคงความไว้เคียงสนั่นไว้นานอีกสักหน่อย และเขาจะทำแบบนั้นได้อย่างไรถ้าเห็นพี่สาวตัวเองถูกแขวนคอ"

ข้าดึงแขนหลุดออกจากมือเขา ขากรรไกรขยับ คำสปรมะทแซ็งกร้าวเย็นชานับพันตะกายป็นขำแค้นแค้นจะออกจากปากข้าเป็นคำแรก แต่กว่าข้าจะพูด ความโกรธก็หนีหายไปแล้ว "เขาอายุสี่ปีนะ เอล ถึงจุดหนึ่งเขาต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริง และข้ากำลังทำอย่างนี้เพื่อเขา ทุกอย่างที่ข้าทำก็เพื่อเขา"

เอลรอยไม่ได้พยายามรังข้าไว้อีก

เฮย์เดนกับข้าคล้ายกันหลายอย่าง ส่วนสูงของเขาเป็นต้น เราตัวสูงแก่งก้างกันทั้งคู่ เรามีอารมณ์ขันเหมือนกันและต่างเป็นเลิศเรื่องผูกใจเจ็บ เราทั้งคู่ขึ้นขอบรสเปรี้ยวเค็มปร่าของปลาชีวิตองที่พวกพ่อค้าแม่ค้าบนเรือท้องแบน

เอากลับมาจากชายฝั่งด้วยเป็นครั้งคราว แต่นอกเหนือไปจากบุคลิกประหลาดๆ ที่มีเหมือนกันและข้อเท็จจริงที่ว่าเราสองคนสูงค่าคนส่วนใหญ่ในห้องที่แน่นขนัดแล้ว พวกเราก็ไม่ค่อยมีอะไรเหมือนกันเท่าไร ข้าผมสีเข้ม ส่วนเขาผมสีอ่อน ผมเขาหยักศกถึงขั้นยุ่งเหยิงและดกหนา^{มาก} ดวงตาเขาเป็นสีน้ำตาลใสเข้มจัด และมีแววอ่อนโยนที่ดวงตาสีฟ้าของข้าไม่มี ร่องบุ๋มบนคางเขาได้มาจากพ่อที่ตายไปแล้วของเรา จมูกตรงโด่งเป็นสันได้มาจากแม่ที่ตายไปแล้วของเรา แม่เคยเรียกเขาว่าเด็กฤดูร้อนของแม่ แม่ไม่เคยเห็นหิมะ แต่นั่นคือสิ่งที่ข้าเป็นสำหรับแม่ พายุน้ำแข็งของแม่ เห็นห่าง เย็นชา คมกริบ

ไม่นานก็เจอเฮย์เดน ปัญหามักติดตามเขา และข้าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเสาะหา^{มัน} ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจอะไรที่ข้าเกือบสะดุดเขาขณะเขานอนแผ่หลาเลือดไหลรินลงพื้นทรายอยู่หน้าเรือนคาลา "ร้านคาลา" ตามที่คนส่วนใหญ่เรียก คือสถานที่หนึ่งโน้มน้าวแห่งของหอสามที่ค้าขายอาหารและเครื่องดื่ม แลกสินค้าแทนที่จะเป็นเงิน นักแสวงโชคกระเป๋าวางเปล่าและท้องว่างเปล่าก็อาจเล่นพนันแลกสินค้าได้เช่นกันกับพวกคนฉาวโฉ่ของโรงเหล้านี้ถ้ากล้าหาญหรือโง่พอ และเนื่องจากเราไม่เคยมีเงินหรือข้าวของให้แลกเลย และเฮย์เดนก็เป็นเลิศผิดธรรมดาเรื่องการโกงไพ่ (อาจเป็นรองก็แต่ข้าคนเดียวในซิลวาเรน) ดังนั้นจึงมีเหตุผลสมบูรณ์แบบที่เขาจะมาอยู่ที่นี้ พยายามหลอกเอาเปียร์ลิกเหือกจากใครสักคน

ระลอกทรายร้อนแผดเผาพัดไปเหนือร่างเฮย์เดน มันรวมตัวกันเป็นแอ่งเล็กๆ ในเนื้อผ้าของเสื้อที่ถูกขยำ ยังเห็นรอยมือของใครก็ตามที่จับเขาโยนออกจากร้านคาลาลงไปนอนแอ้งแม้ง นักสังสรรค์เสียงดังอะอะกลุ่มหนึ่งผ่านไป ฝ่าพันคอดิ่งขึ้นปิดหน้ากันคู่แฝดและทราย ก้าวข้ามเขาไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ชายหนุ่มปากแตกและตาเริ่มจะปรากฏรอยข่านอนอยู่ในทอไม้ไผ่เรื่องผิดปกติดะไรในสวนนี้ของโลก

ข้ายืนอยู่ตรงปลายแท่นองชาย กอดอก คอยระวังให้กระเป๋าสีเกราะมือ

อยู่แบบข้างลำตัวไว้ นักล้วงกระเป่าและโจรลักเล็กขโมยน้อยไม่ใช่สิ่งผิดปกตินี้ที่
เช่นกัน หนูข้างถนนหิวโหยสักกลุ่มจะไม่ลังเลเรื่องฉกฉวยถ้าสงสัยว่ารางวัลจะ
ควรค่า ข้าเตอร์องเท้าเประอะฝุ่นของเฮย์เดน "แค่เรียนอีกแล้วหรือ"

เขาเลิกเปลือกตาขึ้นข้างหนึ่ง ครางต่ำเมื่อเห็นข้า "อีกแล้ว! อย่างกับว่า...
ไอ้สารเลวนั้นจะ...มีอะไรทำดีไปกว่าซ่อมข้าจนนุ่ม" ที่ทำที่เขาคุมขี่โครงอย่าง
ระมัดระวังบอกเป็นนัยว่ามันอาจจะหักสักร่องสามซี่

ข้าสะกิดเขาด้วยหัวรองเท้า คราวนี้แรงกว่าเดิมมาก "เจ้าเองก็ควรได้
บทเรียนแล้วและป่านนี้ก็น่าจะอยู่ให้ห่างเอาไว้"

"โหย! แหริส! เป็นบ้าอะไรเนี่ย ความเห็นใจอยู่ไหนกัน"

"อยู่ในกระเป่าหลังของแค่เรียน ข้างๆ เงินที่ข้าให้เจ้าไปซื้อน้ำ" ข้าคิดจะ
ทำให้ขี่โครงเขาอีกข้างข้าด้วย แต่รอยยิ้มแห้งๆ ที่เขาส่งให้มันดับความโกรธลง เขา
เป็นอย่างนั้นละ เขาเซลาและประมาทอยู่บ่อยๆ แต่ไม่มีทางที่จะโกรธเขาได้นาน
ข้าส่งมือให้ ช่วยดึงเขาลุกขึ้นยืน หลังจากบ่นจิ้งจอกมากมาย เฮย์เดนก็ปัดเสื้อและ
กางเกงแล้วส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่บอกเป็นนัยว่าเขาทิ้งความเจ็บปวดตรงซี่โครง
ไปแล้วและรู้สึกใหม่เอี่ยมมอง "นี่นะ ถ้าเจ้ามีสักเหรียญหนึ่ง ข้าพนันว่าข้าจะชนะ
เอาเงินค่าน้ำกับผ้าพันคอสีแดงที่เอลรอยให้ข้าคืนมาได้"

"เฮอะ! ฝันไปเถอะเพื่อน" ข้าเดินอ้อมเขาแล้ววิ่งเหยาะขึ้นบันไดไปที่
โรงเหล้า เช่นเคย ร้านคาลาแน่นขนัดจนไม่มีที่และหมิ่นกลิ่นเหม็นๆ กับกลิ่น
เนื้อแพะย่าง สิบกว่าศิระหันขวับมาเมื่อข้าเข้าไป ดวงตาลิบกว่าคุ้เบิกกว้างเมื่อ
เห็นว่าผู้มาถึงคือใคร เฮย์เดนเป็นขาประจำทุกวันที่นี่ แต่ข้าเสี่ยงข้ามธรณีประตู
ของโรงเหล้าแห่งนี้เฉพาะเวลาเจอเรื่องแย่ๆ มาทั้งวัน ข้ามาที่นี่เพื่อปลดปล่อย
เพื่อเอา เพื่อรู้ มีเรื่องอุกอาจจำนวนหนึ่งที่ใครๆ แอบกระซิบกระซาบกันเกี่ยวกับ
ตัวข้าที่นี่ บอกว่าผู้ชายสักคนอาจโชคดีหรือถูกอัดจนหมดสติขึ้นอยู่กับการมณ
ของข้าตอนหย่อนก้นนั่งลงที่บาร์

วันนี้ข้าไม่นั่งที่บาร์ ข้าชะเง้อคอมองพวกสวะเมามายตรงหน้า หาสีสัน

วาทหนึ่งท่ามกลางสีขาว เทา และน้ำตาลสกปรก และตรงนั้นเอง เขาอยู่นั่นเอง นิ่งอยู่ที่โต๊ะอีกฟากหนึ่งของโรงเหล้ากับเพื่อนสองทึบสามคน หันหลังให้มุมห้อง เพื่อจะได้คอยจับสายตาช่างสังเกตมองฝูงชน แคร่เรียน สวิฟต์ นักพนัน ไอ้ซีโก และนักค้าของเถื่อนผู้ฉาวโฉ่ที่สุดของเมืองนี้ เขาเก่งเรื่องบนเตียงชนิดไม่ธรรมดา ด้วย เป็นชายคนเดียวในซิลวาเรนที่เคยทำให้ข้ากรีดร้องชื่อเขาด้วยความสุขสมแทนที่จะคับข้องใจ ผมสีน้ำตาลแดงสว่างของเขาคือพลุสัญญาณในโรงเหล้าสลัว

ข้าเดินตรงไปหาเขา แต่ถูกขวางอย่างรวดเร็วโดยผู้หญิงสีหน้ายุ่งยากใจวัยสี่สิบต้นๆ ที่กำลังกวัดแกว่งทัพพีไม้ฉันทัก

"ไม่" นางพูด

"เสียใจนะ บรินน์ แต่เขาสาบานไว้ว่าจะไม่ยุ่งกับน้องข้า จะให้ข้าทำยังไงล่ะ ปลอ่ยให้เขาถอยนวลไปเฉยๆ หรือ"

บรินน์มีนามสกุล แต่ไม่มีใครรู้ เมื่อถูกถาม นางจะบอกว่าทำหายไปเมื่อสมัยเป็นเด็กและไม่คิดจะตามหาให้ลำบาก นางบอกว่านามสกุลทำให้หาตัวเราเจอง่ายขึ้น และนางพูดถูก ในฐานะเจ้าของเรือนคาลา พวกคนที่ไม่รู้เรื่องราวพยายามเรียกนางว่าคาลา ทึกทักเอาว่านางตั้งชื่อที่นี้ตามชื่อตัวเอง แต่นางจะถลึงตาและแยกเขี้ยวใส่พวกเขา ที่ที่นางจากมา คาลาแปลว่างานศพ และบรินน์ไม่ชอบถูกเอาไปเปรียบกับความตาย

"ไม่สำคัญสำหรับข้าว่าเขาถอยนวลไปได้ไหม" นางชำเลืองมองเฮย์เดนอย่างมาดร้าย เขาเดินลับๆ ล่อๆ ตามข้ากลับเข้ามาในโรงเหล้า ดูท่ากระดากๆ "เขารู้ว่าแคร่เรียนโก่ง และข้าก็ไม่อยากให้เกิดเรื่องวิวาทเต็มขั้นขึ้นที่นี้อีก ไม่ใช่คืนนี้ ข้าโยนเก้าอี้ออกไปหลังร้านแล้วสองตัวสำหรับส่งซ่อม เพราะเจ้าหมูนั่นกับน้องชายปัญญาอ่อนของเจ้า—"

"ข้าไม่ได้ปัญญาอ่อน!" เฮย์เดนค้าน

"เจ้ามันปัญญาอ่อน" บรินน์ยืนกราน "เจ้าถูกห้ามเข้าที่นี้ยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วย กลับออกไปเลยนะ ถ้าพี่สาวเจ้าจ่ายเงิน ข้าจะให้คนเอาเหล่าเอลไปให้เจ้าที่บันได"

"ข้าจะไม่จ่ายอะไรทั้งนั้น"

เฮย์เดนยังคงมีหน้าทำท่าทางผิดหวัง "แต่ข้าจะไม่กลับโดยไม่มีผ้าพันคอ
นั้น" เขาพูด "ปอดข้าพังยับเยินแน่กว่าจะถึงบ้าน"

"ถ้าอย่างนั้นก็กลั้นหายใจไว้สิ ไปซะ ออกไป" บรินนีโบกทัพพีไปทาง
เฮย์เดนอย่างคุกคาม และน้องชายข้าหน้าถอดสี เขามองซ่อนมहिमान์ราวกับถูก
แนะนำให้รู้จักมันแล้วครั้งหนึ่งวันนี้และรู้ว่ามันทำอะไรได้บ้าง ข้าคงไม่ประหลาดใจ
ถ้าบรินนีเป็นคนทำเขาตาช้ำแทนที่จะเป็นแค่เรียน

"ข้าจะเอาผ้าพันคอมาให้ ไปรอข้าข้างนอก" ข้าบอกเขา

"ห้ามเจ้าใช้กำลังเอามันมา" บรินนีเตือน นางกวัดแกว่งทัพพีมาทางข้า
แต่มันไม่ได้ส่งผลต่อข้าแบบเดียวกัน และนางก็รู้ อาวุธต้องวาววับกว่านี้มากและ
แหลมคมกว่านี้มาก ข้าถึงจะกะพริบตา นางลดทัพพีลง เลือกใช้แนวทางที่
ละมุนละม่อมกว่า "ข้าพูดจริงนะ แชริส ขอร้องละ สงบสุขไว้เถอะ เห็นแก่ข้า
คนเดียวก็ยังดี ข้าจนปัญญาแล้วและนี่ยังไม่สองทุ่มเลยด้วยซ้ำ"

"ข้ารับปาก ข้าจะไม่ทำลายเครื่องเรือนอีก ข้าจะเอาสิ่งที่ข้าต้องการแล้ว
กลับไปโดยเร็ว"

"ข้าหวังว่าเจ้าจะทำตามนั้น" เห็นชัดว่าบรินนีไม่คิดว่าข้าจะรักษาคำพูด
แต่นางถอนใจแล้วก้าวหลบไปอยู่ดี เฮย์เดนมองข้าด้วยสายตาอ่อนวอนให้ข้า
รับประกันให้เขา—เขาต้องรีบ*เสมอ*—แต่ข้ารู้ดีเกินกว่าจะยอมจำนนต่อสายตา
นั้น

"ข้างนอก *เดี๋ยวนี้* ถือนีไว้ *อย่า*ให้คลาดสายตาเสียวะ" ข้าดันกระบี่
ใส่หน้าอกเขาและตื่นตระหนกขึ้นมาวูบหนึ่งเมื่อเขารับไป เดินเตร่ไปทั่วหอกับ
ทองขึ้นยักษ์ที่กั้นกระเป๋านั้นเรื่องหนึ่ง แต่ยืนอยู่ต่อหน้าแค่เรียน สวิฟต์พร้อม
ของเถื่อนมีค่าเช่นนี้ติดตัวเป็นคนละเรื่องกันเลย ผู้ชายคนนั้นทำอะไรได้ทุกอย่าง
นิ้วเขาเบากว่าสายลมยามรุ่งสางเสียอีก เขาพูดจนข้าถอดชุดชั้นในได้ บางทีนั้น
อาจเป็นการปล้นครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาในซิลวาเรน และคนก็พูดเรื่องนั้น

กันไม่หยุดหย่อนนานเป็นเดือนๆ ข้าไม่เต็มใจจะเสี่ยง เขาอาจจะแคะกระดูกว่ามีบางอย่างน่าสนใจในกระเปาะและพยายามเอามันไปจากข้า

"ขอเวลาข้าสิบนาที" ข้าบอกเฮย์เดน เขาทำหน้าบูดขี้หน้าออกจากโรงเหล้า ลูกค้านั่งคาสาหยุดเล่นเกมกระดุก เสียงสนทนาเอะอะมะเทิงแผ่วลงขณะข้ามุ่งหน้าไปทางแคร่เรียน ทุกคนเหลียวมองตามข้า คล้ายๆ จะเฝ้าดูเมื่อข้าไปถึงโต๊ะเจ้านักดัมดัน ดวงดาสีฟ้าเป็นประกายระริกด้วยความอภิมรย์เมื่อแคร่เรียนสบตาข้า ผมเขเป็นสีทองแดง สีทอง และสีน้ำตาลเงางาม รวากับแต่ละเส้นเป็นโลหะเส้นละเอียดซึ่งเลอค่านักหนาสำหรับราชินีมาตรา เขาตัวสูงกว่าทุกคนในห้องอย่างน้อยหนึ่งฟุตเสมอ ไหล่กว้าง และมีท่าทางมั่นอกมั่นใจที่ทำให้สาว ๆ ทัวซิลวาเรนลมจับ ข้าเกลียดที่จะยอมรับ แต่ความมั่นใจนี้จะกล่อลงข้าไปสู่เตียงของเขา ข้าอยากพิสูจน์ว่าไม่จริง อยากแสดงให้เขาเห็นว่าความมั่นใจในตัวเองของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าฉากหน้า ข้าวางแผนไว้ว่าจะขยี้อดีตของเขาทันทีที่เสร็จธุระกับเขา แต่แล้วเขากลับทำสิ่งที่ข้านึกไม่ถึงและพิสูจน์ว่าความซื่อของตัวเองสมควรได้มาแล้ว *ยิ่งกว่า* สมควรได้มาเสียอีก แค่นี้ก็ทำให้เลือดข้าเดือดพล่าน ผู้ชายคนนี้เป็นหัวขโมยและจอมโกหก และเขารักตัวเองมากเกินไปก็ลองคิดดูสิ คนสติดีที่ไหนจะแต่งตัวโก้ขนาดนี้ ในโรงเหล้าที่เต็มไปด้วยพวกหยาบข้า ทุกคนพร้อมจะเชือดคอเราและขโมยรองเท้าสกริปไปจากเท้าเราทันทีที่เห็นเนี่ยนะ เขามันบ้า

"สารเลว" ข้าพูดเกร็งๆ เป็นการท้าทาย เขายิ้มกว้าง แล้วท่องไล่ข้าก็ปั่นป่วนไร้น้ำหนักจนข้าต้องแอบสบลเบาๆ "ยายบ้า" เขาตอบ "ดีจังที่ได้เจอ ข้านี้กว่าเราจะไม่ได้...ใช้เวลาด้วยกันแล้วเสียอีก" เพื่อนๆ เขาหัวเราะเหมือนไอ้จิ้งพลงกองคอกใส่กัน กระทั่งเจ้าพวกนั้นก็รู้ว่านี่เป็นการยั่วยุจากแคร่เรียน แย่แท้ๆ ครึ่งสุดท้ายที่ข้าเจอเขา ข้ากำลังตะกายลงจากเตียงเขา กุมเสื้อผ้าม้วนเป็นก้อน สบาบต่อทวยเทพผู้ถูกลืมและสายลมทั้งสี่ว่าข้ายอมตายดีกว่าอยู่ชมการแสดงที่เขาเพิ่งเล่นให้ดูนั้นซ้ำ เขารู้ว่า

เขาชนะแล้ว ไอ้สารเลวจอมถือดีนี้หน้าไม่อายเลย เขาบอกข้าว่าข้าจะกลับไปอีก และข้าบอกเขาไปด้วยภาษาเปี่ยมลีลาว่าข้าจะหักเจ้าโลกบัดซบของเขาให้หลุดจากร่างถ้าเขาพยายามเอามันเข้ามาใกล้ข้าอีก หรืออะไรประมาณนั้น

ข้าตรงเข้าประเด็น ไม่แะแสะเพื่อนฝูงของเขาและคำพูดเสียดแทงส่อนัย "เจ้าสัญญาไว้ว่าจะไม่เล่นพนันกับเฮย์เดนอีก"

แคร่เรียนเอียงศีรษะ กลอกตาขึ้นขณะแสร้งทำเป็นคิด "อย่างนั้นหรือ" เขาถามอย่างไม่อยากเชื่อ "ฟังดูไม่เหมือนข้าเลยนะ"

"แคร่เรียน"

เจ้าสารเลวสุดหยาใจแรง หันกลับมามองข้าทันที "นางพูดชื่อข้า" เขาแสร้งทำท่าลมใส่ "เจ้าทุกคนได้ยินนี้ นางพูดชื่อข้า" อีกครั้ง คำพูดนี้เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากผู้สมรู้ร่วมคิดไร้ภูมิกวาระของเขา

"เจ้าไม่เพียงผิดสัญญา แต่ยังอัดเขาซะน่วมด้วย แคร่เรียน"

"โอ้ ไม่เอาน่า อย่าอารมณ์เสียนักสิ" เขาชูสองมือขึ้น หงายฝ่ามือ นิ้วกางออก "เขาขอร้องให้ข้าเล่นด้วย ข้าเป็นใครกันล่ะถึงจะปฏิเสธ และถ้าข้าอัดเขาซะน่วม ข้าคงไม่เห็นน้องชายเจ้ายืนนอนอยู่แถวบาร์เมื่อคืนนี้หรอก จริงไหม เขายังหมดสติอยู่บนถนน ถ่มเลือดลงบนทราย ข้าอัดเขา..." เขานึก "ครั้งหนึ่งอาจจะสองครั้ง นั่นนับเป็นแค่อัดเบาๆเอง และอัดเบาๆระหว่างเพื่อนจะเป็นอะไรไปเล่า"

"เฮย์เดนไม่ใช่เพื่อนเจ้า เขาเป็นน้องชายข้า เจ้าทำผิดกฎที่ยู่กับเขา"

แคร่เรียนโน้มตัวมาข้างหน้า เท้าศอกลงบนโต๊ะ เขายกคิ้วขึ้นลงแบบที่นำโมโหที่สุด "ข้าไม่เคยเจอกฎที่ข้าไม่อยากละเมิด แม่แสงตะวัน"

"เราตกลงกันแล้ว ข้าจำได้ชัดเจนว่าข้าบอกว่าจะไม่แทรกแซงเส้นทางลำเลียงเข้าออกคฤหาสน์ของเจ้า และเจ้าบอกว่าเจ้าจะไม่ยุ่งกับเฮย์เดนอีกเลย"

เขาขมวดคิ้ว "ช่วย ข้าว่าซักคูนๆแล้วละ"

ข้างมีหน้า บังอาจจริง หน้าด้านชัดๆ "ถ้าอย่างนั้นทำไมเจ้าถึงเล่นพนัน"

กับเขา"

"บางทีช่วงนี้ความจำข้าคงหลงๆ ลืมๆ" แคร่เรียนครุ่นคิด

"เจ้าถูกทูปหัวเยอะจริง"

"หรือบางที" เขาพูด หมุนแก้วแกว่งเอลไปรอบๆ "ข้ารู้ว่าถ้าข้ายุ่งกับเฮย์เดน ข้าจะได้เจอเจ้า และบางทีนั่นก็อาจเป็นโอกาสที่ดีเกินกว่าจะปล่อยผ่าน"

"เจ้าหักซีโครงน้องชายข้าแค่เพื่อจะได้เจอข้าอย่างนั้นรี" ข้าฟังเขาผิดไปแน่ๆ ไม่มีทางที่เขาจะบ้าพอทำร้ายเฮย์เดนด้วยเหตุผลเหลวไหลเช่นนี้

น้ำเสียงแคร่เรียนเฉียบขาดขึ้นทันใดเมื่อเขาได้กลับมา "เปล่า แคร่รี ข้าหักซีโครงเขาเพราะว่าเขาพยายามจะใช้มีดของเจ้าแทงข้าตอนข้าไม่ยอมเล่นด้วยอีกตา ต่อให้เป็นน้องชายเจ้าก็ล่อยนวลไปไม่ได้หรอก"

ความตกตะลึงเป็นน้ำหนักถ่วงเย็นเยียบในท้องข้า "เขาไม่ท --"

"เขาทว่า" แคร่เรียนตีมีดเอลจนหมด เมื่อเขาวางแก้วว่างเปล่าลง รอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ก็กลับคืนมา "ไหนๆ เจ้าก็มาแล้ว น่าจะดื่มกับข้าหน่อยนะ ไม่ได้มีเรื่องผิดใจอะไรกัน"

ช่างน่าทึ่งที่แคร่เรียนเปลี่ยนจากอารมณ์หนึ่งไปเป็นอีกอารมณ์หนึ่งได้รวดเร็วเหลือเกิน ความสามารถในการหลอกตัวเองโดยสิ้นเชิงของเขาเมื่อใดก็ตามที่เขาต้องการก็น่าทึ่งเช่นกัน "ข้าจะไม่ดื่มกับเจ้า ไม่สำคัญหรอกว่าเฮย์เดนสมควรโดนอย่างที่เขาทำกับเขาหรือไม่ เขาน่าจะชักมีดแทงเจ้าเพราะพยายามเอาหน้ากากคืน เขาคงไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นถ้าเจ้าไม่ได้ยุยงเขาให้เล่นพนัน!"

"เจ้าชอบวิสกีใช้ไหม ดับเบิลดีใหม่" เขาลุกขึ้นยืน

"แคร่เรียน! ข้าจะไม่ดื่มกับเจ้า!"

อสรพิษรูปงามพยายามสอดแขนมาโอบเอวข้า แต่ข้ารับมือกับนักล่าที่เร็วกว่าเขามาแล้ว ข้าถอยหลบ เว้นระยะห่างระหว่างเราสามฟุต คันไม้คั้นมีดยากเอี่ยมหามัด มีดเล่มที่เฮย์เดนไม่ได้ "ขอยืม" ไป แต่ข้ารับปากกับบรินน์ไว้แล้วว่าจะไม่สู้กัน สายตาแคร่เรียนเคลื่อนลงตามตัวข้า ยิ้มกว้างขึ้นเมื่อไล่ผ่านสะโพกแล้ว

ทันใดนั้นความทรงจำเรื่องลิ้นของเขาที่ระไปบนสะโพกข้าก็ถาโถมเข้าใส่ ทำเอา
แก้มเขาร้อนวาบ

"เจ้าสวณะเวลาหน้าแดง รู้ไหม" เจ้าหัวขโมยสารเลวไม่พลาดอะไรเลย
"จะบอกอะไรให้ละ นิ่งลงตึ่กับข้าสิ แล้วข้าจะคืนหน้ากากของเฮย์เดนให้เจ้า"

"ไม่ตกลง"

"ไม่ตกลงหรือ" เขาดูประหลาดใจจริงๆ

"ทนอยู่ที่โต๊ะกับเจ้าลิบห่านาที่มีค่ามากกว่าหน้ากากเฮินๆ เจ้าแรง"

"ใครพูดอะไรว่าลิบห่านาที่ เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ชอบรีบร้อนเวลากำลังสนุกสนาน"

ข้าแต่ผู้พลีชีพศักดิ์สิทธิ์ ข้ากับความทรงจำอื่นๆ ที่พยายามผุดขึ้นในสมอง
อย่างสุดความสามารถ แคร่เรียนอยากให้ความเห็นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของเขา
เตือนความจำข้าว่าเขาใช้ลิ้นระหว่างต้นขาช้านานขนาดไหน เขาอยากให้ข้า
หวนนึกถึงว่าเขาอดกลั้นความสุขสมของตัวเองไว้นานเพียงใด -- อย่างกับว่านั่น
เป็นงาน บัดซบของเขา -- ระหว่างที่เขาปลดปล่อยความสุขสมของข้าออกมา
ข้าจะไม่ยอมให้เขาได้พอใจ

"แก้วเดียว ลิบห่านาที่ และข้าต้องการเหรียญที่เจ้าเอาไปจากเขาคืนด้วย
กับอีกห้าเหรียญสำหรับความไม่สะดวกที่ต้องสูดอากาศหายใจร่วมกับเจ้า"

แคร่เรียนเลิกคิ้วข้างหนึ่งขณะมองพิจารณาข้า ข้ารู้อยู่แล้วว่าข้าจะไม่ชอบ
คำพูดที่กำลังจะออกจากปากเขา "แฮริส ถ้าข้ารู้ว่าข้าซื้อเวลาของเจ้าได้ ข้าคง
ล้มละลาย และเจ้าจะเป็นผู้หญิงที่รวยมาก เจ้าจะนอนหงายตลอดสามเดือนมานี้
ขอร้องข้าให้ข่มเจ้าแรงขึ้นอีก และ --"

"ขึ้นพูดอีกคำเดียว ข้าจะเด็ดไข่บัดซบของเจ้าทิ้งซะ ไ้หัวขโมย" ข้าคำราม

แคร่เรียน สวิฟต์ทดแทนความไร้มารยาทด้วยสามัญสำนึก เขารู้ว่าเมื่อไร
กำลังจะล้ำเส้นที่จะต้องแลกด้วยเลือดเพื่อ *ยอนคีน* ผมเขาเป็นประกายเหลือบ
สีแดง แล้วทอง แล้วน้ำตาลเข้มจัดที่สุดขณะเขาสูมึขึ้นในอากาศ กัมศิระษะ
ยอมแพ้ "ก็ได้ ก็ได้ ผ่าฟันคอ เหรียญ และพิเศษอีกห้าเพราะว่าเจ้าละโมบ นิ่งสิ

ได้โปรด ข้าจะไปเอาเหล้ามาให้" เขาบุญไปไปยังโต๊ะรวมกับเจตนาจะให้ข้าแทรกตัวเข้าไปนั่งเบียดระหว่างเขากับพวกเพื่อนซี้ แต่มีบางสิ่งที่ข้าจะทำเพื่อน้องชายกับน้ำสะอาดหนึ่งแก้วและบางสิ่งที่ข้าจะไม่ทำ ข้าเลือกคอกวางห่างไปสามโต๊ะ แล้วนั่งตรงนั้นแทน

ข้าจะฆ่าเฮย์เดน ฆ่าเขาให้ตาย เขาเล่นอะไรของเขานะ เขาพยายามจะแทงแคร่เรียนอย่างนั้นรี เด็กคนนี้อายุน้อยกว่าข้าแค่สามปีครึ่งแต่ทำตัวเหมือนยังรอให้แตกพาน ถึงจุดหนึ่งเขาจะต้องเลิกทำตัวไม่คิดหน้าคิดหลังแบบนี้และเริ่มคำนึงถึงผลพวงจากการกระทำของตัวเอง ขณะที่ข้าคิดเช่นนี้ คำพูดของเอลรอยก็ดังก้องในหัว คล้ายกับความคิดของข้าเองจนน่าตะลึง

"ข้าไม่รู้จะเริ่มคิดยังไงด้วยซ้ำว่าเจ้านีโกะไรของเจ้า เจ้ารู้บ้างไหมว่าตัวเองนำหายนะแบบไหนมาสู่พวกเรา"

"เฮ้านี" แคร่เรียนวางแก้วใส่ของเหลวสีอำพันลงตรงหน้าข้า สิ่งแวววับนั้นเกือบปริ่มแก้ว

"นี่ไม่ใช่หนึ่งแก้วนี่"

"บรรจุอยู่ในแก้วหนึ่งใบ" เขาสวนกลับ "ดังนั้นจึงเป็นหนึ่งแก้ว"

ข้าจะชวนเขากลับไปที่เดอะมิวราลถ้าดีหมด ข้าจะตกลากหลังคาคอคหักตอนพยายามกลับเข้าห้องข้างบน ถึงอย่างนั้นข้าก็หิบบแก้วขึ้นแล้วกลืนเข้าไปอีกโถ ไม่มีทางที่ข้าจะดีหมดโดยไม่กรึมสั๊กหนอยก่อน วิสก็แผดเผาไปตลอดคอและจุดไฟในท้อง แต่ข้าไม่ยอมแสดงปฏิกิริยา สิ่งสุดท้ายที่ข้าต้องการคือให้แคร่เรียน สวิฟต์ไปป่าวประกาศบอกทุกคนว่าข้าดีหมดแล้วไม่เป็น

"ว่าไง" ข้าถาม "ต้องการอะไร"

"เจ้าหมายความว่ายังไงที่ถามแบบนั้น ก็ต้องการให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนนะสิแน่นนอน"

ข้าดูคนโกหกออกเวลาที่เห็น และผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้ามข้านี้เป็นมืออาชีพผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก "คายมาซะ แคร่เรียน เจ้าคงไม่ขมเหงข้าให้หนึ่งกับ

เจ้าหรรณพถ้าไม่คิดจะพยายามใช้เล่ห์กลอะไรสักอย่าง"

"ข้าจะแค่หลงเสน่ห์ความงามของเจ้าไม่ได้หรือยังไง ข้าแค่อยากนั่งฟังเสียงราวนางฟ้าของเจ้าไม่ได้หรือ"

"ข้าไม่ได้สวย ข้าโสโครก และข้าเหนื่อย และเสียงข้าก็เต็มไปด้วยคำประชดประชันและหงุดหงิด เพราะฉะนั้นข้าเรื่องเสียที่ได้ไหม"

แคร่เรียนหัวเราะหึๆ แผ่วเบา เขาหยิบแก้ววิสกี้ของตัวเอง (ซึ่งเล็กกว่ามาก) ขึ้นจตริมฝีปากแล้วจิบ "เมื่อสามเดือนก่อนเจ้าสนุกกว่านี้ รู้ไหม เจ้าใจร้ายจัง ข้าไม่เคยหยุดคิดถึงเจ้าเลย"

"โอ๊ย ขอร้องละ เจ้านอนกับผู้หญิงกี่คนแล้วตั้งแต่นั้น"

เขาหรีดตา ดูสับสน "มันเกี่ยวอะไรด้วยละ"

ซักจะน่าเหนื่อยหน่าย ข้าดันแก้วไปทางเขา ดังท่าจะลุก

"ก็ได้! ข้าแต่ผู้พลีชีพ เจ้านี้เป็นการเป็นงานจริง" เขาสูดหายใจสงบอารมณ์ "ข้าว่าไหนๆ เจ้าก็พูดขึ้นมาแล้ว ข้ามีเรื่องอยากคุยกับเจ้า"

"ข้าตะลึงเลย"

แคร่เรียนพูดต่อ ไม่แยแสน้ำเสียงข้า "เมื่อกี้ข้าได้ยินเรื่องน่าสนใจมาก ข้าได้ยินว่าภกฏมดำราวอีกจากหอสามโงมตีทหารผู้คุ้มกันอย่างโหดเหี้ยมและขโมยเกราะเขามาชิ้นหนึ่ง เกราะมือ เชื้อไหมล่ะ"

หิ เจ้าสารเลวนี้ชอบเล่นจริงๆ ทุกเส้นบนใบหน้าเขาและกล้ามเนื้อทุกมัดในตัวเขาที่ดูอ่อนคลาคลายสบายๆ เหลือเกินเผยข้อมูลทุกอย่างที่ข้าต้องการ เขารู้แน่นอนว่าข้าเอาเกราะมือไป แต่ข้าจะไม่ยอมรับหรอก ข้าไม่โง่ขนาดนั้น "โอ้จริงหรือ แต่...ทำได้อย่างไรกัน ผู้อาศัยในหอสามไม่มีทางจะออกจากหอสามได้นั้นนา" ข้าตีมวิสกี้อีกอีกหนึ่ง

แคร่เรียนไม่ทำอะไรนอกจากจ้องมองข้าชั่วครู่หนึ่ง เขากำลังอ่านข้าแนที่เดียว เขาไม่เชื่อเท่าที่เกล้งไขสือของข้าแม้แต่น้อยแต่จะไม่เริ่มกล่าวหาข้าโด้งๆ กลางร้านคาลา "นั่นสิ เนอะ" เขาพูดอย่างไม่มียัหระ "บ้า ยิ่งบ้าเข้าไปอีก

พอดิดว่าสาวน้อยผู้นำสารกำลังอยู่ข้างนอกนั้นตอนนี้ พยายามหาที่ซ่อนทอง
ขึ้นมืมาแบบนั้น ฐึ้ใหม่ ว่ากันว่านางเอากลับมาที่นี้ละ ที่หอ" เขาหัวเราะเบาๆ
"แต่แน่ละ...นางคงไม่ทำอย่างนั้นหรอก ทำแบบนั้นมันอันตรายเกินไป"

"แน่นอนเลย อันตรายเหลือเชื่อ" ข้าเอออ

"นางจะดูให้แน่ใจว่าเอามันไว้ที่ไหนสักแห่งที่ปลอดภัย สักแห่งที่ทหาร
ผู้คุ้มกันไม่คิดจะมองหา"

"ไม่สงสัยเลย"

"เ้าคิดว่าสาวที่โง่พอจะโง่ดีและขโมยของจากทหารผู้คุ้มกันจะรู้จักนำของ
ไปซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่งแบบนั้นไหม"

ข้ารู้สึกอยากทำลายใบหน้าหล่อเหลาของแคว่เรียนขึ้นมามาอย่างท่วมท้น ต้อง
ยับยั้งอารมณ์นั้นไว้ด้วยพลังความอดสาหะอันมหาศาล "ข้าคิดว่าหญิงสาวนางนั้น
ไม่โง่หรอก จริงๆ แล้ว ข้าว่านางกล้าหาญด้วย" ข้าพูดลอดไร้พิน "ข้าว่าทหาร
ผู้คุ้มกันน่าจะพยายามจับนางมากกว่า แล้วเขาทำเกราะบัดซบนั้นหล่นลงบนทราย
ข้าว่า --"

"แต่นางเอามันไปไว้ในที่ปลอดภัยหรือเปล่า" แคว่เรียนพูดเสียงห้วน "เรา
ถกเรื่องทีแม่สาวคนนีทำกันไ้ตลอดกาล แต่ถ้ามีปัญหาในหอ --"

ข้าทั้งตัวพินพนัก "เ้าใส่ใจอะไรหอสามด้วยละ เ้าไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว
ด้วยข้า แคว่เรียน ทุกคนรู้ว่าเ้ามีห้องพักเล็กๆ อยู่สบายได้สี่สอง"

"ข้ามีโคงค์ข้างนอกหอ" เขาพูดเสียงเบา "วิธีนี้ปลอดภัยที่สุดสำหรับ
ขนย้ายสินค้าของข้าจากหอหนึ่งไปหออื่น ข้าอยู่ที่นี่ จะได้ดูแลข้า เ้ารู้
นี่เกรเชียนะ จำได้ไหม เ้าเคยเจอนาง ผมเทา อารมณ์ร้ายนะ"

"ข้ารู้จักเกรเชีย แคว่เรียน"

เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ นัยน์ตาคมกริบขึ้น "ไอ้พวกกระยาสีทองนั้นจะถล่ม
ไพ่นรทรวงอานาภาไฟทีนี้ถ้าคิดว่าเรามีของที่เป็นของพวกมัน แคว่ริส เ้ารู้ว่า
พวกนั้นจะทำ ถึงตอนเข้าเลือดจะไหลเป็นแม่น้ำไปตามถนนถ้าสาวนางนี้เอาเกราะ

มาที่นี่"

เขาพูดน่าคิด พวกทหารผู้คุ้มกันทรงพลังทุกประการ พวกเขาแทบไม่มีอะไรต้องกลัว แต่พวกเขาหวาดกลัวราชินี ความยุติธรรมของนางจะจับใจและโหดเหี้ยมถ้ารู้ว่าเกราะมืออยู่ที่นี้ เกราะมือที่ข้านำมาที่นี่ ความกลัดกลุ้มของเอลรอยไม่ได้ดูเหมือนปฏิกิริยาเกินเหตุอีกต่อไป ถ้าคนอย่างแคร่เรียนยังถึงขนาดแตกตื่นกับเรื่องทั้งหมดนี้ บางทีข้าก็น่าจะลองทบทวนแผนการของตัวเองสักหน่อย หรืออาจจะคิดแผนการขึ้นมาสักแผน

"เจ้าคิดอยู่ ข้าดูดีกว่าเจ้าคิดอยู่ ดีแล้ว" แคร่เรียนพูด เขายิ้มโอหังแต่เป็นแค่การแสดง เขาอยากให้ลูกค้าคนอื่นของศาลากับเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ตรงมุมห้องคิดว่าเขากำลังพยายามยั่วโมโหข้าอย่างหน้าไม่อายให้ข้าขึ้นเตียงกับเขาอีก แต่แววกังวลที่ข้าเห็นในดวงตาเขานั้นเป็นของจริง "โกดังนั้น" เขาพูด "อยู่ไม่ไกลจากกำแพง ย้ายของจากที่นี่ไปที่นั่นใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง"

ทวยเทพ เขาเป็นบ้าจริง ๆ "เจ้าคิดว่าข้าจะเอามันให้เจ้ารี" สายไปแล้ว ข้าตระหนักว่าตัวเองเผยความลับ แต่จะสำคัญอะไรละ เกมที่เราเล่นอยู่นี้ ที่พูดความจริงอ้อม ๆ กันอยู่นี้ มีแต่จะทำให้เสียเวลา "เจ้าไม่มีเงินมากพอจะหว่านล้อมข้าให้ส่งเกราะมือนั้นให้เจ้า แคร่เรียน สวิฟต์"

"ข้าไม่ได้อยากได้ไวเอง ยายโง่ ข้าแค่อยากให้มันออกจากหอสามไป" เขาพิมพ์ารวกับกำลังกระซิบอะไรหวาน ๆ กับข้า แต่คำพูดของเขาเจือไปด้วยพิษ "คนของเราทุกซ์ทรมานมากพอแล้วโดยไม่ต้องมีทหารผู้คุ้มกันเป็นร้อย ๆ นายถล่มหอ ฉีกทั้งที่นี้และฆ่าใครก็ตามที่ขวางทาง เอามันไปที่โกดัง เอาไปที่ไหนก็ได้ ไม่สำคัญหรอกว่าเจ้าจะเอาไปที่ไหน ตราบเท่าที่อยู่ไกลจากที่นี่ ได้ยินหรือเปล่า"

ถูกคนอย่างแคร่เรียนเทศนาช่างน่ารำคาญ เขาเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุดโอหังที่สุดที่มีชีวิตอยู่ เขาชอบให้โลกเชื่อว่าเขาไม่ใส่ใจใครหรืออะไรทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าเขาจะใส่ใจ และข้าทำเรื่องเห็นแก่ตัวมากจนเขาทนยืนดูอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ อย่างนั้นรี ทวยเทพ

ข้ากระดกวิสก็เยี่ยงชายชาติรักอีกหนึ่งและกลืนจนหมด ดันแก้วออกห่างตัว "ข้าต้องไปแล้ว"

"เจ้าจะจัดการใช้ไหม" ดวงตาสีฟ้าอ่อนของแคร่เรียนทึมแทงเข้าขณะข้าเลื่อนตัวออกจากคอก

"ข้าจะจัดการ" ข้าคำรามตอบ

"ดี อ้อ แคริส"

ผู้ชายคนนี้ไม่รู้จักเลิก ข้าหมุนตัวไป นึกหน้าใส่เขา "อะไรล่ะ!"

"ต่อให้สกปรกและเหนื่อย เจ้าก็ยังสวยอยู่ดี"

"ข้าแต่ทวยเทพและผู้พลีชีพ" ข้ากระซิบ เขาไม่ยอมมลดละ แต่ลั่นทองของแคร่เรียน สวิฟต์ไม่ได้กังวลใจช้านาน ข้ามีเรื่องใหญ่กว่าให้กังวล ตอนข้าก้าวออกไปสู่ยามค่านั่งดงาม เฮย์เดนไม่อยู่แล้ว เพราะมือก็ไม่อยู่เช่นกัน

จุดประสงค์สุดเมตตา

เขาไม่เคยฟัง แม่ละ เขาทำเหมือนว่าฟัง พูดทวนคำที่เราพูดกับเขา ผงกศีรษะ แต่พอถึงเวลาแล้วเฮ้ยเดนกี้ไม่ยอมทำตามที่เราขอให้เขาทำ ไม่เคยสนใจ แถมยังมักไปทำสิ่งที่เราอ้อนวอนเขาไม่ให้ทำ

ปกติแล้วเดิมพันค่อนข้างต่ำเวลาเขาทำตัวไม่ดี แต่วันนี้เดิมพันสูงยิ่งกว่าสูงมันมหาศาล มันคือหายนะ

ข้าพยายามเดินอย่างใจเย็นสุดกำลังไปทางเดอะมิราจ มีโอกาสเต็มในที่เฮ้ยเดนกี้จะรอนเบื้อและตัดสินใจกลับไปโรงเหล้าอีกแห่งนั้นพร้อมกระบี่ แต่ยิ่งข้านึกฉากต่างๆ หลากหลายในหัวและคิดว่าฉากไหนน่าจะเป็นไปได้มากกว่าความตื่นตระหนกที่ค่อยๆ ก่อตัวก็เริ่มเกาะกุมลำคอข้าแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าเขาอยู่ในกระบี่...

ถ้าเขาถือคันกระบี่ มีแต่ผู้พลีชีพที่รู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ไหนและตั้งใจจะทำบ้าอะไร คู่แฝดสาดแสงกระหน่ำใส่หัวข้า ความร้อนลงโทษทัณฑ์ทำเอาความคิดสับสน ข้าดื่มน้ำครั้งสุดท้ายเมื่อไร เมื่อเช้านี้หรือเปล่า ไม่ใช่ ข้าเก็บปืนส่วนนี้

ไว้สำหรับตอนกลับไปโรงหลอมแล้ว แต่หลังจากผิดใจกับเอลรอย ข้าก็ลืมไปหยิบมัน ข้าไม่น่าตีมิวสิกนั้นเลย

ทันทีที่อยู่ห่างจากเรือนคาลาไกลพอสมควร ข้าก็เริ่มเดินเร็วด้วยความกระสับกระส่าย แล้ววิ่งเหยาะๆ ข้าพยายามให้ดูสบายๆ แต่ในซิลวาเรนไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการวิ่งเหยาะสบายๆ ผู้คนที่นี่สงวนพลังงานไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ผู้คนที่นี่จะวิ่งด้วยเหตุผลเดียว และเหตุผลนั้นก็เมื่อถูกไล่ตาม

สายตาสงสัยมองไล่หลังขณะข้าพุ่งตัวไปตามท้องถนน ผ่านบ้านเรือน หินทรายที่ใกล้พังถล่มและแผงร้านในตลาดซึ่งปิดคลุมไว้ของผู้ขายเนื้ออย่างเหนียวๆ แล่นผ้า และยาสมุนไพรรักษาโรคกลิ่นฉุนจากทางเหนือ ใบประกาศคั่นตาสีซีดจาง ติดอยู่ตามตรอก สัญญาจะให้รางวัลนำจับก่อนโตสำหรับข้อมูลใดก็ตามที่นำไปสู่การจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าใช้เวทมนตร์ ข้ารู้จักถนนซอยของหอข้าราวหลังมือตัวเอง ข้ายังข้างหน้าจะพาไปบ้านของโรฮานา บริน แม่เคยส่งข้าไปที่นั่นเวลาได้ยินว่ามีนักค้ากลับมาพร้อมผลไม้ ต่างจากนักค้าของเถื่อนคนอื่นๆ ในหอสาม โรฮานาค้าขายเฉพาะอาหารกับน้ำ การค้าผิดกฎหมายของนางจะยังทำให้นางถูกตัดมีย่อยู่อุดี แต่จะไม่ทำให้ถึงตาย

อย่างไรก็ดี ทางขวาข้างหน้านั่น นักค้าอีกคนตั้งร้านแล้ว วอราท ซาห์เรขายยาหลอก ทั้งเศษโลหะเล็กจ้อยที่เขาอ้างว่ามีเวทมนตร์ลึกลับอยู่เล็กน้อย ดินกระต่ายทรายยัดไส้ที่กล่าวกันว่าป้องกันโรคได้ หลอดแก้วบรรจุของเหลวขุ่นที่น้ำจะมอบพรสวรรค์ให้ถ้าดื่มเข้าไป พรสวรรค์ที่สูญหายไปจากเราเนิ่นนานแล้วมนุษย์ไม่อาจอ่านใจกันได้อีกต่อไป หรือทำให้เลือดในกายศัตรูเดือดพล่าน หรือมอบโชคดีให้ตัวเองตลอดกาล ทุกคนรู้ว่าเราถูกพรากอำนาจจนกรีดมันไปจนหมดเมื่อหลายร้อยปีก่อน แต่ซายังหาเลี้ยงตัวได้สบายด้วยการขายของกระจุกกระจิกไร้ประโยชน์ให้คนมีหวังและคนสิ้นหวัง เขามีคำอธิบายแปลกประหลาดสำหรับคำถามชั่วนิรันดร์ซึ่งชาวซิลวาเรนทั้งหลายกระซิบกระซาบถามกันหลังประตูที่ปิดอยู่ ถามว่าผ่านไปตั้งกว่าพันปีแล้ว ราชนียังมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร มาตราเป็นมนุษย์

แล้วทำไมนางถึงไม่ตาย เขาอ้างว่าสามารถเข้าถึงน้ำพุแห่งความเยาว์วัยนิรันดร์ของนางและเร่ขายน้ำนั้นใส่ขวด

เป็นที่รู้กันด้วยว่าซาห์ซื้อสิ่งประดิษฐ์ ถ้าโจรสลัดคนบังเอิญครอบครองของชิ้นที่เฉพาะกลุ่มมาก ในเชิงทฤษฎีแล้วซาห์จะช่วยเชื่อมโยงเรากับผู้ซื้อที่สนใจได้ แต่ก็มีโอกาสด้วยที่เขาอาจควักไส้และปล้นเราหมดตัวก่อนจะทิ้งเราไว้เป็นเหยื่อล่อ ถ้าเจอเขาในวันแย่ๆ เช้าวันรุ่งขึ้นเราจะไม่มีอะไรเหลือนอกจากกระดูกถูกแดดเลียจนขาวซีด

"บอกมาว่าเจ้าไม่ได้ทำ" ข้าเริ่มงำกับตัวเองพลางเลี้ยวขวา "เฮย์เดน เฟน บอกมานะว่าเจ้าไม่ได้พยายามเอาทองนั้นไปหาช--"

เสียงร้องเสียดแทงดังแหวกอากาศแห่งผาก แว่วอยู่ไกลๆ เบา แต่ดังมาจากทิศตะวันออกและทำให้ข้าหงุดหงิด เดอะมิราจอยู่ทางทิศตะวันออก และเวลาเดียวที่ใครจะกรีดร้องแบบนั้นในหอสามก็คือเมื่อทหารผู้คุ้มกันกำลังทำอะไรตามใจชอบหรือไม่ก็เรียกเลือด ข้ารู้โดยสัญชาตญาณ ข้ารู้สึกในไขกระดูกเลยว่าเสียงร้องนั้นเกี่ยวข้องกับเฮย์เดน น้องชายข้ากำลังมีอันตราย

ข้าวิ่งก่อนจะมีเวลาคิด ท้องถนนที่เห็นจากหางตาพร่ามัว หัวใจข้าเต้นรัวเป็นจังหวะอลหม่าน ความกลัวเอ่อขึ้นราวน้ำกรดในท้อง

ทันใดนั้นเสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นข้างหลังข้า

"หยุดนาง! หยุดผู้หญิงคนนั้น!"

เสียงตะโกนดังมาจากด้านหลัง ทหารผู้คุ้มกัน ห้านายหรือ ลิบหรือ ข้าเสี่ยงมองกลับไป แต่เห็นแค่กำแพงสีทองเจิดจ้า เสียงรอกเท้าพวกเขากระทบพื้นดังกระหึ่มเต็มหู

ทวยเทพ แชรริส วิ่ง! วิ่งไปสิวะ!

ข้ากระตุกตัวเองให้ไปต่อ รวบรวมกำลัง ข้าต้องวิ่งเร็วกว่านี้ ถ้าพวกนั้นจับได้ ข้าก็จบเห่ เฮย์เดนก็จบเห่

เสียงร้องชวนชนลุกดังขึ้นอีกครั้งอย่างเจ็บปวด ทำหัวใจข้าหยุดเต้นไป

ครูหนึ่ง แต่ข้าบังคับมันให้เดินต่อ จำเป็นต้องให้มันขับเคลื่อนเข้าไปข้างหน้า ข้าจะไม่ยอมถูกพวกภราดรเหล่านี้จับตัวได้ ข้าปฏิเสธหัวเด็ดตีนขาด

เหล่าผู้อาศัยในหอสามร้องตะโกน กระโจนหลบให้พ้นทางขณะข้าพุ่งตัวผ่านไป เหล่าทหารผู้คุ้มกันแผดเสียงออกคำสั่ง บอกอีกครั้งให้ใครสักคนหยุดข้า ผู้คนที่ข้าแหวกผ่านไปในนั้นรักข้าเพราะพวกเขารักแม่ข้า พวกเขาเกลียดข้าด้วยเพราะข้าเป็นต้นเหตุสร้างปัญหาและเป็นหนามยอกอก แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เกลียดทหารผู้คุ้มกันมากกว่า

ปอดข้าร้อนผ่าว กล้ามเนื้อกรีดร้อง อ่อนวอนขอความเมตตา แต่ข้าวิ่งเร็วขึ้น ผลักตัวเองไปจนถึงขีดสุดของความเหนื่อยล้า คู่แฝดเดินดุ่มบนท้องฟ้าอาบท้องถนนด้วยแสงสีทองซีด ดวงอาทิตย์ดวงโตกว่าล้อมรอบไปด้วยวงแหวนสีน้ำเงินประหลาดขณะข้าพุ่งตัวไปทางเดอะมิราจและห้องใต้หลังคา พร้อมหวังว่าน้องชายข้าจะไม่ได้อยู่ที่นั่น

ถ้าเขาพอจะมีความคิดอยู่บ้าง เขาจะเห็นทหารผู้คุ้มกันหรือไม่กี่บังเอิญได้ยินคนพูดกันว่ามียทหารผู้คุ้มกันของมาตราเต็มถนนในหอสามไปหมด หวังมากอยู่สักหน่อย เฮย์เดนมัวช่างสังเกตเท่าไร ต่อให้เป็นตอนอยู่ในสภาพดี และเขาก็เพิ่งโดนทุบหัวไปหลังพยายามจะแทงแครีเรียน เขาน่าจะยังหลงอยู่ในโลกของตัวเอง บ่นชมขึ้นกับเงินที่เสียไปและผ้าพันคองี่ง่าบบอนนั้น

ข้าดึงผ้าพันคอตัวเองออกจากใบหน้า สูดอากาศโดยแรง แต่ได้รับอนุภาครถรายร้อนฉ่าเข้าไปเต็มปอดขณะพุ่งตัวอ้อมแผงขายกล้วยตรงหัวมุมถนนลาร์ก —

"หยุดนะ! หยุดอยู่ตรงนั้นเลย!"

ข้าไถลตัวหยุดเพราะความหวาดกลัว มันห้อมล้อมข้าเข้ามาราวกำปั้นเหล็ก บีบซีโครงจนถึงจุดเกินทนเมื่อข้าเห็นภาพที่ปรากฏด้านหน้าเดอะมิราจ ข้าไม่เคยเห็นสีทองมากมายเช่นนั้นในที่เดียวมาก่อน ดวงอาทิตย์ระยิบระยับจำนวนมากสะท้อนออกจากเกราะปลายแขน เกราะอก และเกราะมือ เกิดเป็นลูกแก้วสีทองปนขาวสว่างไสวพอจะเผาจอประสาทตาได้ จุดและแสงวาบเคลื่อน

เป็นเส้นไปบนสายตาขณะชำมองทหารผู้คุ้มกันไล่ไปที่ละนาย พยายามนับจำนวนในหัว แต่นับไปจะมีประโยชน์อะไรเล่า ทหารผู้คุ้มกันนายเดียวซ้ำหน้าขึ้น สองยังพอมีโอกาสหลุดรอดไปได้ แต่ทหารผู้คุ้มกันสามนายนะหรือ ไม่มีทาง และทหารผู้คุ้มกันเมืองของมาตราที่ยืนตั้งกระบวนแถวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่หน้าเดอะมิราจนั้นมีมากเกินสามนายไปหลายเท่า น่าจะมีอย่างน้อยสามสิบนาย และทุกนายติดอาวุธเตรียมมาสำหรับต่อสู้ ดาบในมือยกขึ้นพร้อม แฉกโล่สีทองขัดเงาเรียงเป็นช่องตารางเบื้องหน้า ก่อเป็นกำแพงที่ไม่อาจทะลุผ่านได้ แต่ละนายสวมเกราะโซ่บัววคลุมแขนและขา ผ้าป่านสีขาวคลุมปากไว้หลวมๆ ดวงตาที่มองเห็นเหนือหน้ากากนั้นหรือลึบ เต็มไปด้วยความเกลียดแค้นต่อผู้ที่ทุกนายส่งให้น้องชายข้า

"ไม่ ไม่ ไม่ ไม่..." ไม่ควรที่จะเกิดเรื่องแบบนี้ ข้าควรที่จะแปรรูปของพื้นที่โรงหลอมและซ่อนไว้ตรงไหนสักแห่งที่ไม่เป็นจุดสังเกต เฮย์เดนจะไม่เคยได้รู้ด้วยซ้ำว่ามีเกราะมือนั้นอยู่ อย่าว่าแต่มาซื้อแะกับมันเลย เจ้าสารเลวจอมโง่เขลา ถ้าเขาไม่ได้เล่นพนันกับแครี่เรียน...

ถ้าเขาฟังคำสั่งและไม่ไปไหน...

ถ้าเขาไม่ได้ดูในกระเป๋าวานั้น...

แม้ข้าจะพยายามแก้ตัวและโทษเขาที่ทำให้เกิดสถานการณ์คับขันนี้ แต่ความรู้สึกผิดก็บีบรัดข้า ข้าขโมยเกราะมือนั้น ข้าถูกจับได้ว่าขโมย ข้าตัดสินใจว่าหยิบฉวยโลหะนั้นแล้วจะคุ้มค้ำกับความเสี่ยงที่ตามมา และตอนนี้เฮย์เดนจะถูกทหารผู้คุ้มกันทั้งหน่วยสังหาร และทั้งหมดเป็นความผิดของข้า

เฮย์เดนชวนเชือกห่างจากเหล่าทหารและใบดาบคมกริบ เขาอาจจะล่าถอยไปได้ไกลกว่านั้น แต่แค่สามฟุตหลังก็ติดกำแพง เขาก็กดเกราะมือไว้หลวมๆ ตรงส่วนข้อมือ เกราะนั้นบ่งชี้ชัดไกลเป็นไมล์ว่าเขาผิด ความหวาดกลัวฉวยบนใบหน้าเขาราวไฟสัญญาณ

"อย่าไปไหนนะ ไอ้หนูโสโครก!" ทหารผู้คุ้มกันด้านหน้าสุดของกระบวนแถว

คำราม พวกทหารค่อยๆ คืบคลานไปข้างหน้าทีละนิดโดยพร้อมเพรียงกัน รองเท้าบูตขัดมันเลื่อนไปบนพื้นทราย เหนือหน้าากที่สวมอยู่ ทุกนายถลึงตามองเฮย์เดนอย่างตัดสินโทษเต็มที ความเกลียดชังทั้งหมดล้วนมาจากแหล่งเดียวกัน พวกนั้นรังเกียจเขาเพราะเสื้อผ้าที่โดนแดดกัดจนขีดของเขา ผิวสกปรกของเขา และรอยลึกใต้ตาเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกนั้นรังเกียจเขาเพราะพวกนั้นคนไหนก็ตามอาจเป็นเขาได้ โชคเป็นตัวกำหนดว่าเราจะไปลงเอยอยู่ตรงไหนของเมือง โชคดีทำให้ปฏาตายายของพวกเขามีที่อยู่ในหอชั้นสูงกว่าใกล้ดูล้อม ไม่อย่างนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีทางได้รับโอกาสเป็นทหารผู้คุ้มกัน โชคร้ายทอยลูกเต๋าเป็นปฏิปักษ์กับปฏาตายายของเรา นั่นคือเหตุผลที่เราต้องมาถูกกักกันอยู่ในหอโรครระบาด ในซอกหลังโบสถ์ของเมืองที่มาตราหวังว่าทุกคนจะอดตายหรือไม่ก็ถูกโรคร้ายกัดกินจนกระทั่งกรุณาตายกันไปเสียให้หมด

เป็นเพราะโชคล้วนๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย และโชคก็เปลี่ยนได้ทุกชั่วขณะ

"เกราะในมือเจ้าเป็นทรัพย์สินขององค์ราชินี!" กัปตันตะโกน "โยนมาซะไม่อย่างนั้นเราจะฆ่าเจ้าเสียตรงนี้เลย!"

เฮย์เดนเบิกตาโต ก้มลงมองเกราะมือ จ้องมันราวกับเพิ่งรู้ตัวเป็นครั้งแรกว่าเขาถือมันอยู่ เขาพลิกโลหะนั้น กล้ามเนื้อที่ล้าคอขยับขณะเขาพยายามกลืนน้ำลาย

ถ้าเขาส่งเกราะให้พวกทหาร พวกนั้นจะจับเขาใส่โซ่ตรวนแล้วลากกลับไปพระราชวังด้วย จะไม่มีใครพบเห็นเขาอีก ถ้าเขาไม่ยอมคืนเกราะมือให้ พวกนั้นจะโจมตีเขาทันที โลหะลับแหลมคมทั้งหลายจะปะทะเนื้อหนัง และทรายจะกลายเป็นสีแดงฉาน และข้าจะยืนอยู่เหนือร่างใกล้หมดลมของคนที่ซาร์กอีกครั้ง ไม่มีตัวเลือกไหนจบลงโดยเฮย์เดนรอด...และข้าทนให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้

กัปตันของทหารผู้คุ้มกันก้าวเข้าไปใกล้ขึ้น ลูกน้องตามเขาไปเป็นหนึ่งเดียว ราวสัตว์ร้ายสีทองเจิดจ้าถูกสายล่อลวงมา หลังเฮย์เดนแนบติดประตูโรงเหล้า ใบหน้าปรากฏขึ้นตรงช่องหน้าต่างโบสถ์แล้วหายไประหว่างแวบเดียวเมื่อเหล่าลูกค้า

ซึ่งกำลังเฟลิดเฟลินกับเครื่องดื่มยามบ่ายตอนทหรรของมาดราบุกเข้ามาในหอ
ตระหนักว่านรกกำลังเกิดขึ้นบนถนนข้างนอก ศีระเสย์เดนหันขวับไปมา ตา
เบิกกว้างมองหาเส้นทางหลบหนีที่ไม่มีอยู่ แต่เขาเห็นข้าซึ่งยืนอยู่ห่างออกมา
ยี่สิบฟุต และชั่ววินาทีหนึ่ง ความโล่งอกฉายวาบผ่านใบหน้าเขา

ข้าอยู่ที่นี้

ข้าจะช่วยเขา

ข้าจะพาเขาออกจากสถานการณ์นี้

ข้าจะแก้ไข แบบที่ข้าแก้ไขทุกสิ่ง

ลาคอข้าตีบตันขณะข้ามองความโล่งอกของเขาเหือดหายไปอีกครั้ง นี่ไม่ใช่
การทะเลาะเบาะแว้งในตรอกหรือเหตุต้อยติ่งเฝ้ากับแคร่เรียนซึ่งเขารนหาที่เอง
นี่มันร้ายแรงที่สุดเท่าที่จะร้ายแรงได้ เขากำลังเผชิญหน้ากับทหารผู้คุ้มกันทั้งหน่วย
และข้าก็ทำอะไรให้ไม่ได้

"โยนเกราะนั้นมาให้ข้า!" กับดักสังเสียงดังสนั่น จากตรอกแคบๆ ที่อีกฟาก
ของโรงเหล้า เด็กเหลือชอกกลุ่มหนึ่งโผล่พรวดออกมาที่ถนนแล้ววิ่งไป กรีดร้อง
สุดเสียง แต่กำแพงทหารผู้คุ้มกันไม่แม้แต่จะสะดุ้งสะเทือน ทุกนายจกด้อยอยู่กับ
เสย์เดนและทองขึ้นที่ข้าขโมยมาในมือเขา น้องชายข้าซิดเมื่อดราวกระดูกที่ถูก
แตกเสีย เขามองข้าเนิ่นนานอย่างเป็นทุกข์ และข้าเห็นในดวงตาเขาว่าเขาวางแผน
จะทำอะไรต่อไป เจ้าโง่นั้นจะหนี

"อย่าบังอาจเสียวนะ เจ้าหนุ่ม" กับดักคำราม ดูเหมือนกับตันก็เห็นสีหน้า
เสย์เดนเช่นกันและรู้ว่าเขากำลังวางแผนจะทำอะไร ถ้าเสย์เดนหนี พวกทหาร
ผู้คุ้มกันจะสังหารเขาทันที มาดราจะไม่พอใจที่ทหารของนางกลับไปพระราชวัง
พร้อมศพ นางคงบอกพวกเขาให้นำตัวเจ้าหัวขโมยกลับไปให้นางทั้งเป็น หัวขโมย
ที่นางจะทรมานและสอบบากคำได้นานหลายชั่วโมง ศพจะเป็นความบันเทิงที่
น่าเบื่อมาก

"เชริส!" เสย์เดนคราง ความกลัวเกาะกุมลาคอเขา

"อย่าไปไหนนะ!" กัปตันเกือบอยู่ในระยะพุ่งเข้าใส่แล้ว หน่วยของเขาติดอาวุธเหล็กแหลมมากมาย ถือดาบเตรียมพร้อม ทั้งหมดจะจบลงภายในไม่กี่วินาที

ดาของเฮย์เดนมีน้ำตาเอ่อคลอ "แอริส! ข้าขอโทษ!"

"เดี๋ยวก่อน" ถ้อยคำนั้นติดอยู่ในลำคอปวดร้าวของข้า

"อย่างนั้นละ เจ้าหนู อย่างนั้น" พวกทหารผู้คุ้มกันเข้าไปใกล้ขึ้น

"เดี๋ยว! หยุด!" คราวนี้คำท้าทายของข้าสะท้อนออกจากอาคารทั้งสองฝั่งถนน พวกทหารผู้คุ้มกันได้ยินเสียงข้าตะโกน แต่มีเฉพาะกัปตันที่ยอมลดตัวข้าเล็งมองมาทางข้า สายตาของเขาหันเหเลี้ยววินาทีหนึ่ง กวาดมองข้าผ่านๆ แล้วกลับไปจดจ่อกับเฮย์เดนอย่างรวดเร็ว

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า แม่สาว" เขาพูดเย็นชา "กลับเข้าไปข้างในซะและปล่อยให้เราทำงานของเรา"

"มันเกี่ยวกับข้า" ข้าเข้าไปใกล้ขึ้น กัดกระพุ้งแก้มเพื่อสงบอารมณ์ ปากข้าเต็มไปด้วยรสปร่า ข้ากางสองแขนออกกว้าง "เขาไม่ได้ทำอะไรผิด ข้าขอให้เขาช่วยถือกระเป๋าคืนให้ข้า เพราะที่เขาถืออยู่นั้นเป็นของข้า--"

สายตาคมกริบของกัปตันเบนขวับกลับมาทางข้า "นี่ไม่ใช่ของเจ้า มีแต่สมาชิกทหารผู้คุ้มกันเท่านั้นที่เป็นเจ้าของเกราะนั้นได้ การสวมมันคือเกียรติที่ต้องได้มา และไม่ใช่โดยคนอย่างเจ้า"

หน้ากากผ้าป่านของเขาพองออกด้วยแรงจากคำพูดนั้น เขาถ่มแต่ละคำออกมา น้ำเสียงเดือดดาลแรงกล้า นี่ไม่ใช่ทหารที่ข้าขโมยเกราะมือนมา ไม่นายนี้เย็นชากว่า กร้าวกว่า โหดกว่า ไม่มีริ้วรอยล้อมรอบดวงตาเขา แต่มันตาสีน้ำตาลเข้มนั้นคืออนันตกาลไร้กันขังที่ทำให้ข้าเียนวาลงตามด้านหลังข้า

"ข้าคือคนที่เอาเกราะมือนั้นมา" ข้าพูดซ้ำๆ "ข้าคือคนที่ได้กำแพงและหนีมาพร้อมมัน ไม่ใช่เขา" ข้าเชิดคางไปทางเฮย์เดน "เขาไม่รู้ว่ตัวเองถืออะไรอยู่"

"นางโกหก" เฮย์เดนพูดเสียงลั่น "ข้าต่างหาก ข้าเป็นคนขโมย"

ในบรรดาความคิดโง่ๆ ไม่ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนที่น้องชายข้ามีมา ความคิดนี้โง่เง่าที่สุด เขาอยากปกป้องข้า ข้ารู้ เขากลัว กลัวยิ่งกว่าครั้งที่ข้าเคยเห็นมา แต่ภายใต้ความกลัวนั้นเขากำลังเตรียมตัวเตรียมใจ รวบรวมความกล้าเพื่อเผชิญหน้ากับสิ่งที่กำลังจะเกิด เพื่อช่วยข้า

แต่เกราะมือเป็นความรับผิดชอบของข้า เอลรอยพูดถูกตอนอยู่ที่โรงงาน การเอาเกราะนั้นมาคือเรื่องสะเพร่าที่สุดที่ข้าเคยทำ ข้าไม่ควรขโมยมันมา แต่ข้าปล่อยให้ความละโมภและความหวังของข้าเองครอบงำ และข้าจะถูกประณามถ้าปล่อยให้เฮย์เดนซัดใช้ในสิ่งที่โง่เขลาเช่นนี้

"อย่าไปฟังเขา" ข้าพูด ถลึงตาจ้องเขา

"ข้าขโมยเอง" เขายืนกราน ถลึงตาตอบ

"ลองถามเขาสิว่าได้มาจากที่ไหน" ข้าสั่ง หันไปทางกัปตัน

"พอได้แล้ว" กัปตันตะคอก "คุณตัวนางไว้"

เขาสะบัดข้อมืออย่างรำคาญ แยกทหารผู้คุ้มกันสามนายออกจากกระบวนแถว พวกเขาอย่างสามขุมมาข้างหน้า ไหล่ยกขึ้นแบบหู่ ชูดาบพร้อม และไฟที่คุกรุ่นอยู่ในตัวข้ามาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเด็กก็ลุกโพล่งขึ้นในที่สุด

ข้าจะไม่ถูกควบคุมตัว ข้าจะไม่ยอมถูกข่มเหง หรือถูกกดขี่ตีฟัน หรือถูกสั่งให้เสียบโดยพวกสารเลวนี้ ไม่ยอมอีกต่อไป

สิ่งที่ข้าทำต่อจากนั้นคือความบ้าล้นๆ ข้าสอดมือลงในร่องเท้า และชักมีดที่เก็บไว้ตรงนั้นออกมา การกระทำนี้ไม่อาจย้อนกลับได้ ไม่มีการหวนคืน ข้าชักอาวุธใส่ทหารผู้คุ้มกันของราชินีผู้ไม่รู้ตาย กล่าวสั้นๆ คือข้าตายแล้ว ร่างกายข้าแค่ยังไม่รู้

"แหม แหม เราเจอคนใจเด็ดเข้าแล้วละ พรรคพวก" ทหารผู้คุ้มกันทางขวาคำรามเสียงต่ำ

"นั่นสั่งสอนนางหน่อยก็แล้วกัน" ทหารตรงกลางเย้ยหยัน

ข้าจดจอกับทหรรทงซ่าย ทหรรผู้เจียบเจียบ ผู้ที่เคลือนไหวรววนักล่ำ ผู้ที่มีความต่ายในดวงตา เขาคือผู้ที่ข้าต้องกัวงวล

เขาปลอยให้ทหรรผู้คุ่มกันปากมากจูโจมก่อน ข้าหลบพันระยะเขา ใช้ปลายสั้นของกริชขัดปอดดาบเมื่อเขากวัดแก่งมาทงซ่ายโดยแรง ทหรรตรกลางสบล พุงมาซ้างหน้า พยายามใช้อาวุธแทงหน้าอกข้า แต่ข้าก้าวไปด้านซ้างหลบเลียงการโจมตึไปได้ นั้นทำให้ข้าอยู่ในวิธึของทหรรคนเจียบพอดึ และข้าแน่ใจว่าเป็นแผนของเขาตลอด

เขาขยิบตาให้ข้าเหือหน้ากาก แล้วจากนั้นก็เข้ามา

พวกกบฏที่แม่ของข้าเคยช่วยเหลือก่อนนางจะตายนั้นทำมากกว่าซ่อนตัวในหองใต้หลังคาบ้านเรา พวกเขาฝึกฝนข้า สอนข้าให้ลักขโมย ให้เอาชีวิตรอดให้สุ้

และตอนนีข้าสู้ราวกับความเดือดดาลจากนรกมีเลือดเนื้อขึ้นมา

เขากระหน้าโจมตึด้วยดาบอย่างไตรงตรงและรอบคอบ การเคลือนไหวแต่ละครั้งคือคำถามที่ข้ามีคำตอบ ข้าเหินเขาหงุดหงิดยั้งขึ้นขณะโดนข้าขัดปอดดาบได้เป็นครั้งที่สี่ ใช้เพียงกริชสั้นเปียงการโจมตึหมายชีวิตของเขา

ทหรรผู้คุ่มกันตรกลาง คนที่ร่างเตี้ยที่สุดในบรรดาสามนาย พุงข้าหาข้าพร้อมแผดเสียงทงพล้งด้วยความเดือดดาล ข้าเดินถอย ฝึเท้าเบา หลบพันระยะโจมตึของนักสู้ผู้ซ้างของนั้นชั่วคราวเพื่อจะได้พลิกกริชแล้วแทงลงจากด้านบนแหวกฝ่าอากาศ มุมแทงนี้ทุกัลทุเล แต่เป็นมุมที่ข้าฝึกฝนมาจนนับครั้งไม่ถ้วนเป็นมุมที่ต้องแทงใบมีดลงไปตรงช่องเปิดแคบๆ บนเกราะของทหรรผู้คุ่มกัน ช่องเล็กแคบระหว่างเกราะไหล่กับเกราะคอ ตรงที่โลหะแท่งบางจะปะทะเส้นเลือดใหญ่ ข้าไม่เคยต้องใช้น้ำนี้ในชีวิตจริงมาก่อน ข้าทำไปโดยไม่คิด ข้าไม่แม้แต่หยุดเพื่อพิจารณาเลือดสีแดงสดที่พุงเป็นสายออกจากคอทหรรผู้คุ่มกันขณะเขาทรุดลงคุกเข่าพลงกมคอ

ไม่มีความมัฐลึกผิด

ไม่มีความเมตตา

ไม่มีเวลา

ข้าคว้าดาบของทหารนายนั้นและปล่อยให้เขาตายบนพื้นทราย

ทหารคนเงียบหรีดามองข้า รวากับกำลังประเมินสถานการณ์ใหม่ ทหาร
อีกนายไม่ฉลาดเท่า เขาร้องโหยหวน ความโกรธครอบงำขณะเขาวิ่งมาทางข้า
ทั้งหน้ากากออก เผยให้เห็นปากที่เต็มไปด้วยฟันแตกหัก "นั่งโง่เอ๊ย! เจ้าจะต้อง
ชดใช้—" ข้าหมุนตัวกับที่ พุ่งถอย แล้ววัดดาบ มันหนักกว่าดาบไม้สำหรับซ้อม
ที่ข้าใช้ฝึก แต่ข้าคุ้นชินกับความยาว ข้ารู้แน่ชัดว่าปลายเหล็กแหลมคมจะปะทะ
ผิวของเขาตรงไหน ได้ข้อมือขวา ข้ากะเวลาได้สมบูรณ์แบบ แค่วัยมือที่ถือดาบ
เพียงเล็กน้อย ข้าพ้นลง แล้วมือทหารซึ่งยังกุมดาบของเขาอยู่ก็กระทบพื้นทราย
เสียงดังดับหนัๆ

"มือข้า! นาง...นางตัด...มือข้า!"

"ต่อไปก็หวับตัดขบของเจ้า" ข้าเคียดพล่าน

โทสะอาบสายตาข้าแดงฉาน

พวกมันฆ่าแม่ข้า

เพื่อนๆ ข้า

ครอบครัวทั้งหมดของเอลรอย

พวกมันทำให้คนหลายพันต้องตาย และตอนนี้กำลังคุกคามเฮย์เดน โทสะ
ทั้งหมดที่กักเก็บไว้ในอกข้าพุ่งออกมาเป็นกระแสน้ำเชี่ยวกรากไม่อาจหยุดยั้ง
ข้ายังสามชุนไปทางทหารผู้คุ้มกันนั้น มือข้างหนึ่งถือกริช อีกข้างถือดาบ พร้อม
จะจบชีวิตน่าสังเวชของเขา...แต่กลับได้เผชิญหน้ากับทหารคนเงียบแทน

อีกครั้ง เขาไม่พูดอะไร แต่ความสนุกสนานรื่นรมย์เป็นประกายระยิบใน
ดวงตา เขาสายศีร์ษะข้าๆ ความหมายชัดเจนแจ่มแจ้ง ถ้าเจ้าจะสู้กับพวกเรา
สักคน ก็จงสู้กับข้า

เสียงเหล็กกระทบกันดังกึกก้องในอากาศ เขาคือพายุหมุน เคลื่อนไหว

อ่อนช้อยและสง่างาม ทุกครั้งที่ใบดาบของเขากวัดแกว่งมาทางศีรษะข้า ข้า
คาดว่าโลกจะกลายเป็นสีดำ แต่ไม่รู้ทำไมจึงไม่เป็น ไม่รู้ทำไม แต่ข้ามักยกดาบ
ที่ยึดมานั้นขึ้นทันเวลา ไม่รู้ทำไม แต่ข้าต้านทานไว้ได้ตลอด

และเมื่อเขาชักจะสบายใจ เมื่อนักล่าผู้นี้คิดว่าเขาอ่านความสามารถของข้า
ในฐานะนักสู้ได้แล้ว...ข้าก็เลิกยังมี

ดาเขาเบิกกว้างเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อข้าพ้อนทำยืนและกวัดแกว่งดาบ
ขึ้นป้องกันใบหน้า วินาทีที่ข้าแยกเขี้ยวและโจมตีใส่เขา

เมื่อนั้นเขาพูด ในที่สุด เพียงคำเดียว "ฉิบหาย"

เขาไม่ถอยแม้เพียงคืบเดียว เขายืนตำแหน่งไว้ แต่เขารู้ว่านี่ต้องไม่ใช่
การต่อสู้แบบที่เขาคิดว่าจะเป็น อาวุธของเราปะทะกัน คมต่อคม และเราพยายาม
สุดฝีมือ ต่างก็รู้ว่าจะต้องเสียอะไรหากพ่ายแพ้ในการต่อสู้

เขาเก่ง เก่งมาก ทำให้ข้าเตะทรายกระเด็นเมื่อหมุนตัว ขยับอยู่ตลอดเพื่อ
ให้แน่ใจว่าเขาฝ่าการป้องกันเข้ามาไม่ได้

เขาพุ่งตัว พยายามโจมตีซี่โครงข้า แต่ข้ากระแทกด้ามกริชลงใส่ปลายแขน
เขา ทุบกระดูกแตก ไส้สารเลวไม่แม้แต่จะสะดุ้งสะเทือน เขาใช้มืออีกข้างถือ
ด้ามดาบและกระหน่ำฟันดาบใส่จนทำเอาข้าแทบทรุดลงคุกเข่า ความเจ็บปวด
แผ่วไปทั่วอกเมื่อเขาฉีกกระดูกไหปลาร้าข้า

ข้าเห็นรอยยิ้มที่หางตาเขา เขาคิดว่าข้าเสร็จเขาแล้ว และข้าก็เกือบเสร็จ
จริง ๆ ดาบของเขาฟันแหวกอากาศ โจมตีทางหลังมือทำเอาข้าเสียหลัก แต่ข้า
ฝึกมาเพื่อสิ่งนี้ เขาไม่ใช่คนเดียวที่คิดได้เร็ว แน่نونว่าไม่ใช่คนเดียวที่ขยับได้เร็ว
เช่นกัน

ข้าทั้งตัวลงและม้วนตัวกลิ้ง พร้อมตัววัดมิตสั้นขึ้นด้านบน ใบมีดปะทะเป้า
และเป็นอันจบ เพียงเท่านั้น

ตอนแรกเขาไม่ได้สังเกต เขาหมุนตัว หันมาเผชิญกับข้าอีก เมื่อพยายาม
ก้าวมาข้างหน้าและขาทรุดฮวบลงนั่นเอง เขาจึงตระหนักว่ามีบางอย่างผิดปกติ

ข้าคิดจะทิ้งกรีซให้ปากคาซาเขาไว้อย่างนั้น แบบนั้นเขาจะมีเวลาประมวลความตายอีกสักสองสามอีตใจ แต่สุดท้ายแล้วรอยแผลลึกที่ข้ากรีดลงบนต้นขาจะเมตตากว่า เร็วกว่า เลือดสีแดงเข้มราวทับทิมพุ่งออกจากบาดแผลระลอกใหญ่ไหลลงตามขา เขาเหลือบลงมองภาพนั้น พ่นลมหายใจด้วยความประหลาดใจ แล้วล้มหน้าคว่ำลงบนพื้นทราย ลื่นซีพ

หน้าอกข้ากระเพื่อมขึ้นลง ข้าพยายามหายใจ พยายามข่มเสียงอื้ออึงคลุ้มคลั่งในหูให้เงียบ ข้า--

"นั่งเดี๋ยง" เสียงเย็นชากล่าวขึ้นเรียบ ๆ กับตันที่สั่งให้ทหารคุมตัวข้านั่นเอง เขาหันจากเฮย์เดนมาสนใจข้าเต็มที่ "ยอมรับนะ ข้าเคยคิดว่าเจ้าไม่น่าจะเก่งพอเอาเกราะมือมาจากทหารผู้คุ้มกันได้ ตอนนี้ข้าเห็นแล้วว่าตัวเองคิดผิด"

ภาพนอนกลับมาชัดเจน กระบวนแถวทหารผู้คุ้มกัน ทุกนายถลึงตาจ้องข้า ดาบยกขึ้น และเฮย์เดน น้องชายข้า น้ำตาไหลลงอาบแก้มขณะเขาจ้องมองข้า ตะลึงนกับสิ่งที่ข้าเพิ่งทำลงไป

"แฮริส หนี!" เขากะซิบบู "ไปสิ!"

แต่กับตันหัวเราะ "สายลมทั้งสี่รวมกันก็ไม่อาจพัดพานางออกห่างจากเงื้อมมือข้าได้ไกลพอแล้วละ เจ้าหนู นางเพิ่งฆ่าทหารผู้คุ้มกันสองนายของราซีนี และทำอีกนายหนึ่งพิการ โทษตายของนางถูกพิพากษาแล้ว"

"ไม่! หยุดนะ! จับข้าสิ! ข้าคือคนที่ขโมย--" เฮย์เดนรีบก้าวออกมาข้างหน้า พยายามขวางทางกับตัน แต่ชายผู้นั้นผลักเขาล้มลงบนทรายแรงๆ

"ไม่ว่าจะดีหรือร้าย นางก็เพิ่งช่วยชีวิตเจ้า ไ้สวะ อย่าเอาชีวิตมาทิ้งด้วยการลงมือกับทหารผู้คุ้มกันอีกคนสิ"

กระบวนแถวออกเดินมาทางข้า และข้าเห็นว่ากับตันพูดถูก คราวนี้ข้าวิ่งหนีไม่พ้นแล้ว พวกเขาจะจับตัวข้า พวกเขาจะฆ่าข้าสำหรับสิ่งที่ทำลงไป แต่ยังมีโอกาสสำหรับน้องชายข้า "ไม่เป็นไรนะ เฮย์เดน" ข้าร้องบอกเขา "ไปหาตาแก่ซะ เขาจะให้เจ้าอยู่ด้วยแล้วตอนนี้ ไปสิ ไป ข้าจะกลับมากินอาหารเย็น"

ข้าสัญญา" โกหกกันหน้าด้านๆ แต่ความหวังลมๆ แล้งๆ ที่ทำให้เขาได้ก็ยิ่งดีกว่าไม่มีอะไรเลย ข้าต้องทำให้เขาเชื่อว่าเรื่องทั้งหมดนี้อาจสงบไปเอง ถ้าเขาไม่เชื่อ เขาจะไม่วันทำตามที่ข้าบอก เขาจะตามเราไปตลอดทางจนถึงประตู พลงแผดร้องและตะโกนและสั่งให้ปล่อยตัวข้า "ได้ยินข้าไหม ไปหาตาแก่ เฮย์เดนสำคัญนะ ไปหาเขา เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เขาจำเป็นต้องรู้"

ใบหน้าเฮย์เดนประหลาดหน้าตาเป็นทาง "ข้าจะไม่ทิ้งเจ้า"

"ทำตามที่ข้าสั่งสักครั้งหนึ่งในชีวิตไม่ได้หรือยัง! ไปสิโว้ย! ข้าไม่ต้องการให้เจ้าช่วย ข้าไม่*อยาก*ให้เจ้าตามข้าไป พุ่มพวยเหมือนเด็กเสียคนที่ต้องให้คอยจับมือตลอดเวลา" โหดร้าย แต่บางครั้งคำพูดโหดร้ายของเราก็มรรลุดุประสงค์ที่เมตตาที่สุด

ความโกรธลุกวาบินดวงตาเฮย์เดน อย่างที่ข้าหวังไว้ เขาขบกราม แขนตกห้อยลงข้างตัว กระเป่าของข้าถูกทิ้งลงพื้นทราย "ข้าไม่เคยรู้เลยว่าข้าเป็นภาระขนาดนั้น" เขากระซิบ

"เจ้าเป็น เฮย์เดน ตลอดชีวิตบัดซบของเจ้า เจ้าเป็นแค่นั้นละ ที่นี้ก็เลิกยุ่งกับข้าเสียที ไม่ต้องตามมา ไม่ต้องไปตามหาข้า *ไปให้พ้น!*"

สภา

สมัยยังเด็กข้าเคยฝันจะไปเยี่ยมเยือนพระราชนัดดา ข้าก็ภาวนาว่าตัวเองได้รับเลือกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มีคนหยุดข้าบนถนนและบอกว่าราชินีมาตราสังเกตุเห็นข้า หนูช่างถนนธรรมดาๆ จากหอสาม และตัดสินใจว่าพระนางต้องการให้ข้าเป็นนางกำนัล ข้าจะมีชุดสวยงามให้สวมและประดับดอกไม้แปลกถิ่นบนผม และข้าจะมีน้ำหอมเป็นร้อยๆ ขวดให้เลือก ข้าจะร่วมโต๊ะเสวยกับราชินีทุกวัน พ่อครัวใหญ่จากทางเหนือจะปรุงอาหารเลิศให้เรา จานเราจะพูนล้นไปด้วยของกินชวนน้ำลายสอ เราจะไม่กินอะไรซ้ำเลยสักครั้ง ข้าจะดื่มเฉพาะไวน์ที่ดีที่สุดจากคลังของมาตรา เพราะว่าข้าจะเป็นคนโปรดของราชินี แน่ละ และพระนางจะต้องการแต่สิ่งสวยงามที่สุดและดีที่สุดเท่านั้นสำหรับนางกำนัลคนโปรด

เมื่อข้าโตขึ้น ฝันกลางวันก็พัฒนาไป ข้ายังคงได้รับเลือกเป็นนางกำนัลของมาตรา แต่ข้าใส่ใจเรื่องเสื้อผ้ากับอาหารน้อยลง ข้าต้องการตำแหน่งนั้น จำเป็นต้องได้เป็นคนโปรดของมาตรา แต่ไม่ใช่เพื่อให้ข้าได้พ้นจากความยากจนไปเป็นสัตว์เลี้ยงตัวใหม่ กว่าที่จะถึงตอนนั้นข้าก็ทรมานมานานเกินไป รู้จักความ

อยู่ดิตรมมามากเกินพอ เห็นการกระทำรุนแรงทั้งหลายซึ่งทำให้ความไร้เดียงสาของข้าถูกขจัดไปหมด ข้าจำเป็นต้องได้รับเลือกโดยราชินีเพื่อจะได้เข้าใกล้นางมากพอจนลงมือสว/ได้ ข้านี้กวาดภาพวิธีที่จะใช้ฆ่าทุกคืนยามหลับตา ตอนที่แม่อุกสังหารบนถนนและทิ้งให้เน่าเปื่อย ภาพฝันเหล่านั้นคือสิ่งเดียวที่ทำให้ข้ายังสติดีอยู่

ข้าวางแผนนับล้านวิธีเพื่อให้ตัวเองได้เข้าเฝ้าผู้ทรงพรหมจรรย์ตลอดกาล แม่หญิงแห่งซิลวาเรน ราชินีเบื่องบนผู้เป็นที่เคารพสูงสุด ตั้งแต่สมัครทำงานในครัว เรียนการแสดงในคณะละครเร่ที่เข้าเมืองชวงอีเวนโลด์ ไปจนถึงได้กำแพงและลักลอบเข้าพระราชวัง ข้าวางแผนความเป็นไปได้และสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกรายละเอียดและตัดสินใจว่างานนี้อาจทำได้ และจะทำได้ โดยข้า

ข้าไม่เคยนึกว่าตัวเองจะอยู่ในที่คุมขังของเขตพระราชวังในสถานการณ์เหล่านี้ เมื่อถูกมัดแนลโพลหลัง ซีโครงฟกซ้ำและร้าว แคมมีรอยซ้ำสีม่วงแบ่งบานราวดอกไม้แห่งความตายใต้ตาขาว ข้าไม่ควรจะยืนหอบอยู่ในกล่องเล็กจิ๋วไม่มีหน้าต่าง เหยื่อไหลเป็นสายลงตามหลังต่อเนื่องนานหกชั่วโมง แผนการไม่ได้เป็นแบบนี้แน่นอน

กัปตันแฮร์รอน (ข้ารู้มว่านี่เป็นชื่อไอ้สารเลวนั่น) โยนข้าใส่ห้องขังเล็กจิ๋วอย่างไม่มีพิธีรีตองเพื่อรอรราชินี และข้าเดินกลับไปกลับมาตามแนวห้องขังกว้างหกฟุตนี้มาตั้งแต่เนิ่น นับนาที่ที่ผ่านไปจนกระทั่งกลายเป็นชั่วโมง ตอนที่ข้านับแค่เพื่อให้ได้นับ เพื่อจะได้กันความคิดดำมืดที่โถมตีซ้ำตั้งแต่มาถึงเท่านั้น ข้าจะไม่เป็นประโยชน์ต่อใครทั้งสิ้นถ้าปล่อยให้ความกลัวหยั่งรากและความตื่นตระหนกเกาะกุม

ระฆังของเมืองกำลังดังเป็นสัญญาณว่าหมดวันตอนกัปตันแฮร์รอนกลับมารับตัวข้าในที่สุด ปากข้ารู้สึกเหมือนเต็มไปด้วยทราย และข้าแทบเพ้อคลั่งเพราะความร้อน แต่ข้ายึดหลังตรงไว้และเชิดคางเมื่อเขาเข้ามาในห้องขัง เกราะงดงามเป็นประกายของเขาหายไปแล้ว แทนที่ด้วยเกราะอกทำจากหนังลงน้ำมันอย่างดี แต่ดาบอันตรายพันด้ามด้วยผ้ายังคงอยู่ที่สะโพกเขา ดาบสั้นอยู่ในฝักตรงสะโพก

อีกข้าง เขายืนฟังผนังด้วยท่วงท่าสบายๆ สอดนิ้วโป้งในเข็มขัด และมองข้าขึ้นลง ดูเขาจะไม่ประทับใจกับภาพที่เห็น "เข้าไปเรียนการต่อสู้แบบนั้นมาจากไหน" เขาถาม

"แขวนคอข้าให้เสร็จๆ ไปซะทีเถอะ" ข้าตะคอก "ถ้าไม่รีบทำซะ เจ้าจะพลาดโอกาส"

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "เป็นข้าจะไม่พยายามหนีให้ลำบากหรอก"

ข้ากลอกตา "ข้าหมายความว่าอยู่ในนี้ข้า**เกือบ**จะตายแล้ว"

กัปตันแฮร์รอนหัวเราะไร้ความเบิกบาน "ขอภัยด้วยที่ข้า ไม่ต้องกังวลนะ ราชินีมีวิธีให้ความบันเทิง**แขกเหวี่ยง**ของพระนางเยอะเยะ พระนางแค่มีเรื่องต้องทำ และพระนางอยากให้แน่ใจว่าจะใส่ใจเจ้าได้เต็มที่"

"ไอ้โฮ ข้านี้โชคดีจัง รู้สึกเป็นเกียรตินะ"

กัปตันเฒ่าปาก พยักหน้า "เจ้าควรรู้สึก รู้ไหมทุกวันนี้มีคนที่ราชินีมาตราลดตัวมาพบด้วยตัวเอง"

"ไม่เยอะละมัง ข้านี้ภาพไม่ออกว่านางมีสหายเยอะขนาดนั้น"

แฮร์รอนใช้นิ้วหัวแม่มือถูหัวด้ามดาบ "ทั้งลึนคมๆ ไว้ตรงประตูชะตอนเราออกจากห้องซังนี้ มันจะไม่ใช่ประโยชน์ต่อเจ้าเท่าไรในที่ที่ข้าพาเจ้าไป"

"เจ้าอาจประหลาดใจก็ได้นะ กัปตัน คนส่วนใหญ่คิดว่าข้าดลกทีเดียวละ"

"อารมณ์ขันของมาดรามืดหม่นกว่าที่เจ้าคุ้นเคยนิดหน่อย แชริส เฟนเจ้าไม่อยากรู้ว่าพระนางให้ใช้เจ้าเพื่อความสนุกสนานหรอก แต่อย่างไรก็เถอะทำตามใจเจ้าแล้วกัน นี่คือโง่ยามสุดท้ายของเจ้าในนครสีเงิน" เขายักไหล่ "พร้อมจะพบราชินีของเจ้าหรือยังล่ะ"

"พร้อมเท่าที่จะพร้อมได้" โลงอกที่ได้ยินว่าเสียงข้าไม่สั่น ข้างในตัวข้าปั่นป่วนสั่นเทิ้มตอนแฮร์รอนจับแขนแล้วพาผ่านชั้นล่างๆ ของพระราชวังไป ข้าหายใจเข้าทางจมูกและหายใจออกทางปาก อากาศที่เข้าและออกสม่ำเสมอและลากยาว แต่เทคนิคสงบอารมณ์ตามปกติไม่ช่วยข่มเส้นประสาทข้าแต่อย่างใด

ยี่สิบสี่ปี

คือเวลาทั้งหมดที่ข้าได้รับในชีวิตต้องสาปนี้

แม้จะเห็นแล้วว่าทั้งหมดนั้นยากลำบาก ทุกข์ระทม ร้อน และน่าคับข้องใจขนาดไหน แต่น่าแปลกที่ข้ายังหวังให้มีเวลามากขึ้น

เราเดินขึ้นบันไดไร้ที่สิ้นสุด แสร้งรอนคอยผลักหลังเอาจึงเมื่อข้าชวนเซหรือสะดุดขึ้นบันได เมื่อเราอยู่เหนือพื้นดินแล้ว พระราชวังก็แผ่กว้างออกไปเบื้องหน้า มีทั้งเพดานโค้ง เวิ้งซุ้มประตู และภาพวาดที่เหมือนจริงจนชวนอึดอัด เป็นภาพชายหญิงหน้าตาบูดบึ้งที่ข้าคิดเอาเองว่าคือบรรพบุรุษของมาดรา ข้าไม่เคยเห็นอะไรโอะอาเช่นนี้มาก่อน แต่หัวข้าหมุน จุดสีดำเด่นไปมาในตา และข้าไม่อาจรวบรวมพลังงานเพื่อขึ้นชมอะไรได้เลย แถมข้ากลัวถูกพาเดินไปสู่ความตาย แปลกดีที่ความตายซึ่งกำลังจะมาถึงอาจปล้นเอาความปรารถนาที่จะขึ้นชมฉฉฉฉตรงหน้าไปจากหญิงสาวนางหนึ่งได้

เราดูจะเดินทางไปในพระราชวังนานตลอดกาล แต่ความจริงแล้วข้าเดินเข้าจนแสร้งรอนซุ่มสามครั้งด้วยกันว่าจะจับข้าขึ้นพาดบ่าแล้วแบกไป เมื่อข้าชวนเซโถงทางเดินมหึมาหมุนรอบตัวเป็นแสงและสีสันทรมามัว แสร้งรอนก็กระชากข้าแรงๆ ให้ยืนขึ้น แต่แล้วก็ทำข้าประหลาดใจด้วยการผลักกระตักน้ำใส่ท้องข้า

ข้ารับมา เปิดปากกระตักเร็วเท่าที่นิ้วมือสั่นเทาจะทำได้ "ข้าตะลึงนะนี่ เสียหน้าให้คนตายหรือ"

"เจ้าพูดถูก เอาคืนมา" เขาคำรามด่า

แต่ข้าดื่มไปก่อนแล้ว ข้ากระหายน้ำมาก ร่างกายขาดน้ำมาก จนน้ำนั้นรู้สึกเหมือนไฟเหลวเมื่อกลืนลงไป แต่ข้าไม่แฉแสดความแฉแสดนั้น ข้ากลืน กลืน กลืน หอบถี่ทางจุมพิตพะย่ายมหายใจระหว่งดื่ม

"เออะ เออะ พอได้แล้ว เดียวก็จมน้ำตายหรือ" แสร้งรอนเตือน เมื่อข้าไม่คืนกระตัก เขาก็พยายามแย่งมันไปจากมือข้า แต่ข้าก้าวถอยให้พ้นเขา "เจ้าจืดจืดจนหมด" เขาก่น

ความเห็นนั้นคือสิ่งที่ทำให้ข้าลดกระดิกลงในที่สุด "อ้อ ขอเดานะ ที่นี้เจ้าจะต้องลำบากเดินไปก๊อกที่ไหนสักแห่งเพื่อเติมน้ำละสีใช้ไหม แอร์รอน ข้าปวดใจแทนเจ้า บอกหน่อยซิ เจ้าเคยต้องพยายามเอาชีวิตรอดด้วยบันส่วนน้ำที่มาตรากอกให้ไหม"

"ส่วนแบ่งน้ำของราชินีมาตรานั้นยิ่งกว่าใจกว้าง -- "

"ข้าไม่ได้พูดถึงในดุมล้อหรือหอส่วนในหุรหุราที่ไหนสักแห่ง เจ้ารู้บ้างไหมว่านางให้เรารีดมันวันละเท่าไร ในหอสามนะ"

"ข้าแน่ใจว่าเพียงพอ -- "

"หกออนซ์" ข้าดันกระดิกน้ำใส่ท้องเขาแรงจนลมหายใจพลุ่งออกจากตัวเขาเสียงดัง "อึก" "หกออนซ์" และน้ำของพวกเราไม่ได้มาจากก๊อก มันมาจากอ่างเก็บน้ำที่ล้นมาจากน้ำของพวกเจ้า เจ้าเข้าใจไหมว่าหมายความว่าอย่างไร"

"มีกระบวนการกรอง -- "

"มีตะแกรง" ข้าคำราม "ดักของแข็ง"

สีหน้าแอร์รอนยังคงเรียบเฉย แต่ข้าคิดว่ามองเห็นบางอย่างที่คล้ายแววขยะขแยงแวบหนึ่งในดวงตาเขา เขายึดไหล่แล้วส่ายศีรษะ คล้องสายกระดิกพาดอก "ถ้าที่ปรึกษาของราชินีคิดว่าระบบนั้นใช้ได้สำหรับหอสาม ข้าก็แน่ใจว่าใช้ได้ และดูเจ้าสิ ข้าว่าเจ้าดูสุขภาพดีทีเดียวละ"

คำสารภาพอยู่ตรงนั้น ที่ปลายลิ้นข้า "ถ้าเจ้าว่าข้าดูสุขภาพดี ก็เป็นเพราะข้าขโมยน้ำจากอ่างเก็บน้ำในดุมล้อมาทั้งชีวิตนะสิ"

ข้าขังถ้อยคำเหล่านั้นไว้หลังฟัน ข้าจับหายใจอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเรื่องขโมยน้ำเข้าไปในข้อหาอีก และยังมีเฮย์เดนกับเอลรอยที่ต้องนึกถึง พวกเขา ยังจำเป็นต้องลักน้ำมาเพื่อเอาชีวิตรอด และพวกเขาจะทำได้ถ้าทหารผู้คุ้มกันเกิดสงสัยแม้สักวินาทีเดียวว่ามีอาชญากรรมแบบนั้นอยู่ในสารบบ

แอร์รอนผลักข้าไปข้างหน้าอีกครั้ง แต่คราวนี้เมื่อข้าเดิน พื้นหินมันคงขื่นเล็กน้อยภายใต้รองเท้า "พวกเจ้าเดินไปทั่วโดยมีถุงกันโรคระบาดห้อยเข็มขัด"

ข้าพุด "เจ้าบอกว่าหอของเราลงกลอนแน่นหนาเพราะเราถูกกักโรค เจ้าบอกว่าเราเจ็บป่วย ว่าเรามีโรคติดต่อ แต่เราไม่ได้เป็นหรอกนะ กับตัน เราถูกวางยาพิษซ้ำๆ อย่างเป็นระบบเพราะเราไม่สำคัญ เพราะเราตั้งคำถาม เพราะเราบอกว่าไม่เพราะมาตราเห็นเราเป็นภาระของเมือง นางให้เรากินน้ำสกปรกโสโครก เพราะอย่างนั้นเราถึงตายกันเป็นเปือ ระหว่างนั้นเจ้ากับคนของเจ้าหมุนก๊อก แล้วน้ำสะอาดสดชื่นก็ไหลใส่กระตัก ไม่มีใครยื่นเฝ้าเจ้า คอยมองข้ามไหล่เจ้า ทบตีเจ้า และบอกเจ้าว่าพอแล้ว เจ้าเคยถามตัวเองไหมว่าทำไม --"

"ข้าไม่ได้ถูกจ้างมาให้ถามอะไรทั้งนั้น" แสรร์รอนพุดแทรกเสียงหัวน

"แน่นอนอยู่แล้ว อย่างที่ข้าว่านั่นละ ใครตั้งคำถามก็จะถูกส่งไปหอสามไม่ใช่โรคร้ายหรือที่ติดต่อกันในหอซ้ำ กับตัน *ความเห็นต่าง*ต่างหากละ อนาคตปีโดยกับแนวคิดกบฏแพร่ลุกลามเหมือนไฟป่า และเจ้าทำอะไรกับไฟนั้นรี เจ้ากันมันนะสิ ก็มันไวหลังกำแพง ไม่ให้มันมีที่ไปจนกว่ามันจะเผาไหม้จนมอดดับไปเองและตายเงิบๆ นั่นละที่มาตราทำกับคนของข้า เว้นแต่ว่าไฟนี้ไม่ได้ไหม้ดับไปเองอย่างที่น่าหวังไว้ เราถูกลดระดับลงเป็นแค่เก้าที่คูอยู่ ไซ้ แต่ถ่านข้างใต้ซี่เถ้าของหอซ่ายร้อนพอเผาไหม้ได้ เจ้ารู้จักงานโลหะบ้างไหม กับตัน ข้ารู้ ภายใต้อสถานะเกินทนที่สุดนั่นแหละที่อาวุธแหลมคมที่สุดและอันตรายที่สุดถูกหลอมขึ้น และเราอันตรายนะ กับตัน นางเปลี่ยนเราทั้งหมดให้เป็นอาวุธ เพราะอย่างนั้นนางถึงไม่ทนให้คนของข้าได้มีชีวิต"

แสรร์รอนเงียบไปนาน จากนั้นเขาพุดว่า "เดินไปซะ"

อากาศเด่นระริกด้วยความร้อนตอนเราข้ามลานฝ่ายใน ข้าระบายลมหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อเราเข้าสู่อาคารอีกครั้งผ่านทางซุ้มประตูโค้งของเชิงเทียน ดีใจที่ได้กลับเข้าไปอยู่ได้ร่มเงา แสรร์รอนไม่ยอมพุดอะไรอีกขณะพาข้าไปยังจุดหมาย

เราผ่านวังและโถงทางเดินไม่มีที่สิ้นสุด แต่เขาเอาดาบดันทันหลังข้าไม่เลิกรจนกระทั่งเราไปถึงประตูไม้สูงสี่ชั้น สูงกว่าข้าสามเท่าและกว้างกว่าอย่างน้อยแปดเท่า กัปตันหยิบกุญแจเหล็กขึ้นสนิมหนัก ๆ ออกจากกระเป๋าแล้วสอดเข้าไปในรูกุญแจ

ทำไมห้องในป้อมปราการของมาดราเองถึงต้องมีประตูมหึมาขนาดนี้ และทำไมถึงต้องลงกลอนไว้ ข้าอยากรู้แต่ไม่ได้ถาม แฮร์รอนไม่น่าจะตอบข้า และถึงอย่างไรก็ไม่ช้าข้าก็จะได้รู้เอง ข้าน่าจะถูกนำตัวไปให้แมวนรกผึ่งหนึ่งกิน ความรู้สึกเสียพลางชวนอึดอัดทิ่มแทงปลายหูเมื่อแฮร์รอนผลักข้าผ่านประตูไป อากาศในห้องเพดานโค้งใหญ่โตหลังประตูนั้นไม่ได้เย็นกว่าที่ไหนในพระราชวังเลย แต่มันมีลักษณะประหลาดบางอย่าง รวกับหนาแน่นกว่าปกติและไม่ถูกรบกวนมานาน ทำรู้สึกราวกำลังเดินฝ่าทรายที่ขยับย้ายขณะข้ามุ่งหน้าไปในความมืดสู่คบเพลิงซึ่งลูกโพลงอยู่เดี่ยวดายบนผนัง

เสาหินทรายมหึมาตั้งเรียงรายทั่วพื้นที่โถงนี้ อย่างน้อยสามสิบต้น ค้ำเพดานสูงที่มีครีบบนเบื้องบน เสียงฝีเท้าของเราดังสะท้อนไปทั่วห้อง ตอนนี้แฮร์รอนจับไหล่ข้านำทาง ข้าคิดว่าห้องนี้คงจะว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง แต่เมื่อเข้าใกล้เปลวไฟพระริทไหวที่ทอดเงาไปตามผนังมากขึ้น ข้าก็เห็นว่ามีชั้นบันไดหินขึ้นไปสู่แท่นยกสูงฝุ่นเชรอะ

บางอย่างยาวและแคบยื่นออกมาจากแท่นนั้น มองไกลๆ ดูเหมือนคันโยกอะไรสักอย่าง ข้าไม่อาจจะสายตาจากมันได้ ความสนใจของข้าจะถูกรูปร่างเป็นเงาตะคุ่มนั้นยึดจับไว้ และไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน ข้าก็ไม่อาจเบนสายตาออกห่าง ยิ่งเราเข้าไปใกล้ขึ้น ข้าก็ยิ่งจดจ่อ รวกับว่าแท่นกำลังดึงดูดข้าเข้าไปหา เรียกข้าไปข้างหน้า...

"เป็นข้าจะไม่ทำหรอกระ" แฮร์รอนดึงข้าออกห่างจากแท่น กลับไปยังคบเพลิงลูกโซน ข้าไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลี่ยนเส้นทางและกำลังมุ่งตรงไปยังบันไดหิน ข้าเผลอตัวไปชั่วขณะหนึ่ง แต่เสียงเบาดำของกัปตันทำให้ความเป็นจริงกลับมา

ชัดเจนโดยพลัน

จู่ๆ ข้าก็รู้สึกค่อนข้างคลืนเหียน น้ำที่ดื่มจนเกลี้ยงกระดิกของแฮร์รอน บั่นป่วนในท้องข้า น้ำลายหลังน้ำอืดอืด แต่ข้าก็ล้าลื่นความรู้สึกนั้นลงไป หมายถึงมัน จะไม่ให้เจ้าสารเลวนี้ได้พอใจที่รู้ว่าเขาพูดถูกตอนบอกข้าไม่ให้ดื่มน้ำเร็วนัก "ที่นี้ คือที่ไหน" ข้ากระซิບ

"มันเคยเป็นห้องโถงกระจก" กัปตันตอบ "แต่นั่นก็นานมาแล้ว อยู่หนึ่งๆ เถอะ และอย่าคิดจะพยายามหนี ที่นี้มีทหารผู้คุ้มกันอยู่เต็มไปหมด ตอนนี้ เจ้าออกประตูไปไหนได้ไม่เกินห้าฟุตหรอก" เขาก้าวมาข้างหลังข้าและจับข้อมือข้า มัดไว้แน่นด้วยมือหยาบกร้าน "นั่นละ *อย่าขยับ*" เขาหยิบคบเพลิงมาจากผนัง และมองข้าด้วยสายตาเข้มงวด ชีทหน้าหึงทะนงของเขาครึ่งหนึ่งตกอยู่ในความมืด จากเปลวไฟ

จากนั้นเขาจุดคบเพลิงอื่นตามผนัง ไม่ข้าก็มีคบเพลิงอย่างน้อยสิบอัน สาดวงแสงสีทองที่เผยให้เห็นใบหน้าบูดบึ้งของทวยเทพผู้ถูกลืมเป็นลวดลาย แกะสลักบนผนังหิน ในบรรดานั้นมีเพียงสององค์ที่ข้ารู้จัก คือบาเลียกับมิน ดวงอาทิตย์แห่งซิลวาเรนปรากฏเป็นรูปร่างทางกายภาพ พี่สาวน้องสาวฝาแฝด รูปลักษณ์เหมือนกัน งดงามและโหดเหี้ยม พี่น้องจ้องมองข้าอย่างไม่รู้สึกรู้สา ตามแบบผู้สูงศักดิ์ขณะแฮร์รอนจุดคบไฟจนเสร็จ แม้จะมีคบเพลิงจุดเพิ่มแล้ว ห้องโถงนี้ก็กว้างขวางเสียจนความมิดยังคงลามเลียผนังและคืบคลานไปตาม งานหินแกะสลักราวกับกำลังทดสอบขอบเขตของแสง พยายามผลักมันกลับไป

ข้าพยายามสุดกำลังไม่ให้ตัวเองมองขึ้นบันได แท่นนั้น หรือคันทวยก ข้ามอง ตามเค้าร่างพรำมัวไร้ขอบของแฮร์รอนขณะเขากลับมา แต่ถึงอย่างนั้นสายตาข้าก็ คอยจะล่องลอย ถูกดึงกลับไปที่บ้านไ้

ความเจ็บสั่นในหูข้า เป็นความรู้สึกขยาดน่าขนลุก เหมือนช่วงเวลาหลัง เสียงกรีดร้อง เมื่อเสียงเลวร้ายนั้นแหวกอากาศเป็นสองซีก และชั่วเสี้ยววินาที ใ้หลัง ความทรงจำเกี่ยวกับเสียงก็ยังอ้อยอิ่งอยู่ มุ่งมั่นใ้ยังคงมีคนได้ยิน ข้ารู้สึก

ว่าตัวเองเกร็ง พยายามฟังสุดความสามารถ เงี่ยหูหาเสียงที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

แฮร์รอนยืนอยู่เบื้องหน้าข้า ผมสีน้ำตาลเข้มของเขาปนแถบสีทองแดง ภายได้แสงคบเพลิง เขาอ้าปากจะพูด และ --

"ข้าได้ยินข่าวลือ" เสียงเยือกเย็นกล่าวขึ้น มันลุ่มลึกและทุ้มต่ำ แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นเสียงผู้หญิง ข้าสะดุ้ง มองไปรอบๆ หาที่มา ข้าไม่ได้ยินเสียงประตูเปิดอีกครั้ง และไม่มีเสียงฝีเท้ากระทบพื้นดังสะท้อน กระนั้นก็มีคนอื่นในโถงนี้ กับเราด้วย ราชนีมาดราปรากฏตัวจากความมืดราวกับร่างทำจากสิ่งนั้น คนพูดกันว่าพระนางสาว สวยงามสง่าเมื่อได้เห็น ข้าเคยเห็นนางจากไกลๆ แต่ไม่เคยใกล้ขนาดนี้ ยากจะเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดใครสักคนที่ปกครองมาเนิ่นนานจึงยังมีรูปลักษณ์เช่นนี้

ผิวนางขาวผ่องไร้ตำหนิ แก้มมีเลือดฝาดอมชมพู ผมเป็นสีทองอร่าม หนาและถักเป็นปมสลัซับซ้อน ดวงตาสีฟ้าสดใสฉฉาวและฉลาดเฉลิยมองข้า เมื่อเข้ามาใกล้ขึ้น นางดงามแน่นอน งดงามกว่าหญิงใดที่ข้าเคยเห็น ชุดที่สวมเป็นสีน้ำเงินแซฟไฟร์เข้มจัด ทำจากผ้าไหมงามนำตะลึงที่ข้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน นางอรรชร สง่างาม แต่ก็เช่นเดียวกับสิ่งอื่นทั้งหมดในโถงโถงแปลกประหลาดนี้ นางมีบางอย่างแปลกๆ

นางส่งยิ้มไปรยเสนห์ให้ข้าเมื่อเข้ามาใกล้ขึ้น หมุนสร้อยข้อมือทองไปรอบๆ อย่างใจลอย แฮร์รอนหลบสายตา ก้มศีรษะเมื่อราชนีมองเขา ท่าที่เชื่อฟังของเขาจะทำให้นางพอใจ นางวางมือลงบนไหล่เขาอย่างคุ้นเคย ต้องเอื้อมขึ้นให้แตะถึงแล้วหันมาทางข้า

"ข่าวลือเป็นลสิ่งชั่วร้าย" นางกล่าว เมื่อครู่ก่อนเสียงฟังดูต่ำกว่านี้ สั่นพร่า แต่เสียงนางเหมือนจะเปลี่ยนไป บัดนี้สูงและเรงรีน ไส้กังวานน่ารื่นรมย์ราวเสียงตีระฆังแก้วสัไกบของเอลรอย ไม่มีแววโกรธบนใบหน้าของมาดรา สีหน้านางดูใคร่รู้ระคนสนุกสนานเล็กน้อยด้วยซ้ำ มุมปากหยักขึ้นอีกครั้ง ดวงตาเป็นประกายแทบจะมีเมตตา "ข้าไม่ชอบข่าวลือ แฮริส เฟน ข่าวลือมีไว้ให้เพื่อนบ้านซุบซิบ

นินทา และเรื่องซุบซิบนินทาก็มักเป็นพันธมิตรกับเรื่องโกหก อะไรๆ มักเป็นแบบนี้"

นางเดินวนเป็นวงรอบตัวข้า ดวงตาสีฟ้าฉับไวนั้นกลืนกินข้าเข้าไปทั้งหมด "ข้าขอภัยที่ต้องล้าม แต่ข้าไม่ชอบหนูชั้นต่ำจากหอสามเท่าไรเหมือนกัน เจ้าไม่มีทางรู้หรอกว่ามือพวกมันสัมผัสอะไรมาบ้าง อย่างน้อยๆ พวกมันก็สกปรกเสมอ และผ้าแพรก็ขจัดคราบออกได้ยาก"

หนูชั้นต่ำ

รอยยิ้มของนางต้อนรับขับสู้ เช่นเดียวกับสายตานุ่มนวล แต่อย่างน้อยวาก็บอกความจริง นางเอนศีรษะไปด้านหลัง เผยลำคอขณะมองข้าให้ชัดขึ้น เพชรเปล่งประกายที่นาง และสร้อยแบบพอดีคอก็ประดับอัญมณีระยิบระยับที่ข้าไม่มีแม้แต่ชื่อจะเรียก นางไม่สวมมงกุฎ ซึ่งดูขัดๆ เมื่อพิจารณาอาภรณ์และเครื่องประดับหรูหราอื่นที่สวมใส่ "แฮร์รอนผู้นี้บอกข้าว่าเจ้าขโมยของไปจากข้าวันนี้ เขาบอกว่าเจ้าฆ่าทหารผู้คุ้มกันของข้าสองนายนั้น"

ข้าไม่พูดอะไร ข้ายังไม่ได้รับคำเชิญให้พูด และข้ารู้ว่าเรื่องแบบนี้เป็นอย่างไร ข้าถูกทหารผู้คุ้มกันฟาดด้วยหลังมือมามากพอจะรู้ว่าไม่ควรปริปากใดๆ จนกว่าจะถูกสั่งตรงๆ ให้พูด มาตราทำเสียงฮึดฮัด เลิกคู้ข้างหนึ่งถากถางข้าขณะยิ้มกว้างขึ้น ข้ารู้สึกว่านางผิดหวังและอยากให้ข้าละเมิดกาลเทศะ "การขโมยของหลวงเป็นข้อหาร้ายแรง แซริส แต่อีกเดี๋ยวเราค่อยพูดถึงเกราะที่เจ้าขโมยไปก่อนอื่น จงอธิบายว่าเจ้าหาทางเอาชนะทหารสองนายของข้าได้อย่างไร จงบอกข้าว่าใครสอนเจ้าใช้ดาบ บอกรายละเอียด ชื่อ สถานที่พบปะ ทุกอย่างที่เจ้ารู้ และเมื่อเจ้าพูดจบแล้ว ถ้าข้ารู้สึกว่เจ้าซื่อสัตย์ ข้าจะจัดการเรื่องลดโทษส่วนหนึ่งให้เจ้า วามา" นางสาว

นางหันหลังให้ข้า เริ่มเดินไปมาตามแนวผนัง เหย่น้ำดูงานหินแกะสลักมองคบเพลิง มองเพดาน รอให้ข้าพูด

"พูดซะทีสิ" แฮร์รอนส่งเสียงลอดรัฟฟัน "ถ่วงเวลาไปก็ไม่ช่วยอะไรหรอกนะ